

Tuyệt Sắc

Contents

Tuyệt Sắc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	33
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	48
27. Chương 27	50
28. Chương 28	52
29. Chương 29	54
30. Chương 30	56
31. Chương 31	58
32. Chương 32	59
33. Chương 33	61
34. Chương 34	62
35. Chương 35	64
36. Chương 36	66
37. Chương 37	68
38. Chương 38	70

Tuyệt Sắc

Giới thiệu

Edit: Tiểu Mộc Thể loại: truyện ngắn, hiện đại, phụ tử niên hạ, phụ thụ tử công, nhất công nhất thụ, phúc hắc công x đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac>

1. Chương 1

“Tý Thần, cậu có khỏe không?” Giọng nam khàn khàn lãnh liệt vang lên trong không khí, không biết tại sao, chính là làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

“Anh đang hỏi tôi sao? Trước mắt cuộc sống của tôi không có sự can thiệp của anh, cũng sống rất tốt!” Cũng không hề phép trả lời, dù có cố gắng áp chế, cũng tỏ ra chán ghét.

“ ...

...” im lặng, đặc biệt tỏa ra một mùi thuốc súng, liền cảm thấy được quan hệ của hai người có một chút xấu hổ.”thật đáng tiếc, có chỉ số thông minh cao như thế, vì cái gì không vì quốc gia phục vụ?”

“anh..... tôi không phải đã nói đừng bao giờ nói chuyện này nữa sao? Nếu đây là chuyện anh muốn nói.....” Tiếng nói không hề mang cảm tình, lại có thể nghe ra lời nói vô cùng tức giận.”Anh có thể đi rồi!”

Nam nhân chậm rãi đứng dậy, chuyển hướng ra cửa.”Đúng rồi, Tý Thần..... Sẽ có một người lại đây tìm cậu.....” Nam nhân dừng một chút.”Người kia, là đứa con thân sinh của cậu.”

“Gì a!?” Còn xúc động muốn nói thêm nữa, nhưng lại bị cái cửa đóng mạnh cản lời nói lại, thanh âm rốt cục cũng không nói ra được, chỉ có thể hướng về phía nam nhân rồi đi bất lực mà liếc một cái.

Gần cuối tuần, ngay cả chim chóc nếu có biết nói cũng là lười nói chuyện, Phương Tý Thần lại bị cảnh tượng trước mắt làm há hốc mồm.

“Nga..... Đây là nhà cậu sao! còn mang theo hành lý!” Mới mở cánh cửa, tên kia liền xông tới, trong tay còn cầm theo hành lý, hẳn nghĩ đây là nhà ai a!?

Muốn làm gì!? Thật ra đây là người nào???

“Uy! cậu là ai a?”Phương Tý Thần còn trong trạng thái mộng du hoàn toàn không thể điều khiển, chỉ có thể xử lý bằng bản năng, hoàn toàn không thể ngăn cản chính mình nhìn người nọ bình phẩm từ đầu đến chân.

“Anh đang phát ngốc a? Phòng của tôi ở đâu!?” Thật là mất hết kiên nhẫn.

Cuối cùng, Phương Tý Thần nhìn rõ mặt hắn, kinh ngạc quát to một tiếng.

Khuôn mặt tuấn tú khiến người khác rung động, đồng tử mang theo một chút tà khí, biểu hiện chủ nhân của nó là một người không hề câu nệ, thân thể gần như hoàn hảo với những đường cong nam tính.

Nhưng điều Phương Tý Thần suy nghĩ không phải tên kia có bao nhiêu suất, mà là chân mày tương tự bản thân.

Giống như! Cơ hồ là cùng một mẫu khắc ra, cơ hồ cùng chính mình giống nhau như đúc. Điều này biểu hiện; hắn chính là đứa con thân sinh của mình.

Không phải nói người này là đứa con của mình, chỉ số thông minh cao hơn người sao? Bằng không sao hắn lại đến đây!? Nhưng hiện nay xem ra, hắn giống một tên ngu ngốc hơn a.

“Cậu cậu cậu... cậu là cái mà tôi sinh sao.....” Phương Tý Thần kỳ thật cũng không muốn hỏi.

“Hỏi vô nghĩa! Tôi có phải do anh chế tạo ra hay không? Anh hắn là phải hỏi chính anh a.”

Phương Tý Thần mở lớn miệng, cự tuyệt nhớ lại chuyện cũ khủng bố kia.

Là chuyện của mười tám năm trước.

18 năm trước, Phương Tý Thần mới 5 tuổi.

Sau khi thí nghiệm biết được chỉ số thông minh của hắn hơn người, mới năm tuổi đã bắt anh đi làm thực nghiệm.

Mục đích của thực nghiệm này là để tạo ra thế hệ tiếp theo càng vĩ đại hơn, kỹ thuật lúc này còn thiếu hụt ở chỗ tiền bạc, mọi người liền nghĩ ra dùng di truyền sinh học, làm ra một thế hệ có trí tuệ cao hơn.

Thế là anh bị bắt làm thí nghiệm, kết hợp cùng với trứng của một phụ nữ kiệt xuất.

Thành công sinh ra thế hệ tiếp theo.

Đây là chuyện thật lâu trước kia, đây là chuyện mà Phương Tý Thần sau khi thoát ra khỏi đã không bao giờ muốn nhớ lại, nhưng người này lại xuất hiện.

Sao... Sao hấn lại đến đây??

Hoàn chương 1

2. Chương 2

Tên kia đến ở ngày đầu tiên, liền đem đến cho mình bao nhiêu phiền toái.

Tuy rằng nói hấn chính là đứa con của mình, nhưng chính là nhìn không quen hấn có thái độ ngạo mạn không ai bì nổi. Nhà khoa học vĩ đại, thật sự là cút chó!

“Uy! Anh đừng nhìn tôi như vậy được không?” Mới ngẩng đầu lên, liền phác giác hấn đang chăm chú nhìn mình.

Thật đáng ghét!? Lão ba nhìn đứa con là phạm pháp a?

“Không cần uy! Cậu hấn là biết tên của ba ba cậu đi!” Phương Tỷ Thần cố ý nhấn mạnh hai chữ ba ba, nhưng mà lại khiến tên kia cười to.

“Biết là biết, bắt quá..... ai lại đi gọi thẳng tên của ba ba mình a? Bình thường đều là kêu ba ba đi!?” Phỉ đột nhiên tiến lên, nắm lấy tay Phương Tỷ Thần.”Anh muốn tôi gọi là...” Ba ba” sao?”

Đúng..... Đau quá, đều là nam nhân sao lực đạo của anh lại kém hấn nhiều như vậy...?

“Ô... Tùy... tùy cậu.....” Phương Tỷ Thần cực lực giãy dụa.”Buông ra!” Tiểu quỷ không biết lễ phép, xem tôi làm sao thu thập cậu!

“Hừ.” Phỉ buông lỏng tay ra, đánh giá nam nhân trước mắt.

Thật sự là vô dụng, như vậy còn dám tự xưng là ba của tôi? Kiếp sau đi!

Nhìn anh ta một bộ dạng yếu đuối, trừ bỏ ánh mắt ra chúng tôi một chút cũng không giống. Please a! Anh ta còn thấp hơn tôi nửa cái đầu a...

“Còn đau không?” Thanh thâm lạnh lùng của Phỉ từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Đau muốn chết... Tử tiểu quỷ! “Ai nói tôi đau?” Phương Tỷ Thần nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, quan hệ

phụ tử chính thức tan vỡ.

Huh? Thật thú vị. Trong lòng hẳn nghĩ thật sự muốn quan sát người này, nhìn xem anh có thể mạnh miệng đến chừng nào.

“Tôi đã đói bụng.” Phi ngẩn gọn hạ ra một chỉ thị.”Mang đồ ăn đến đi.”

Tức giận hoàn toàn hiện lên trên mặt Phương Tỷ Thần.

Cậu đừng hy vọng tôi sẽ trả lời: vâng, Phi thiếu gia. Phi? Cậu là đồ @\$%^*? Tự cho mình là giỏi sao..

“Cậu đã lớn như vậy, tự mình làm đi.” Phương Tỷ Thần tức giận đến phát run.

A... Tức chết tôi, tử tiểu quỷ, tôi muốn cho cậu vừa khóc vừa chạy về Đức!

“Anh hiện tại là người giám hộ của tôi, loại thái độ này cẩn thận tôi đi kiện anh.” Phi thản nhiên trả lời, cơ hồ dùng một loại thái độ cười nhạo nhìn Phương Tỷ Thần.

“Câu cậu...” Bình tĩnh không nên sát sinh a?

Thế là, quan hệ phụ tử lần thứ hai tan vỡ.

Một giờ sau, đồ ăn nóng hầm hập ở trước mắt Phi.

“Nhìn không ra anh có thể nấu ăn.” Thật sự phải nhìn bằng cặp mắt khác a.

“Ăn liền ăn, nhiều lời để làm gì?” Phương Tỷ Thần thâm nghĩ phải bóp chết tên gây họa cho nhân gian này.

Kỳ thật chính mình cũng không phải chưa từng nghe thấy, tên tiểu tử trước mắt này là một thiên tài, nghiên cứu cái gì cũng có ảnh hưởng lớn với nhân loại, còn phát minh được trăm loại tân dược...

Nói như vậy, kỳ thật tiểu tử này cũng không phải là không tốt.....

“Uy! Đồ ăn hơi nóng.”

Ý niệm tốt lành trong đầu lập tức bị xé nát, Phương Tỷ Thần thâm nghĩ dùng đao chém chết hẳn đi.

..... quan hệ phụ tử lần thứ ba vỡ tan.

Hoàn chương 2

3. Chương 3

Phảng phất, đã có thể đoán được cuộc sống phía trước đầy bi thảm, rơi xuống trên người Phương Tỷ Thần.

Ai... Vì cái gì số mình hảo khổ a!?

“Anh có khỏe không? Tiền bối...?” Thanh âm đánh gãy suy nghĩ của Phương Tỷ Thần, giọng nói nhắc nhở bản thân anh đang ở công ty.

Thật đáng ghét a? Chính mình còn trẻ như vậy đã bị gọi là tiền bối.....

Bất quá không có biện pháp, tiểu muội vừa gọi ta là tiền bối là người mới vào gần đây, đối nàng mà nói, bất luận kẻ nào đều là tiền bối.

“Tôi không sao... Ân, cô muốn tìm tôi sao?” Không muốn nhưng cũng phải cười, càng tăng thêm vài phần phiền não. ngày thứ hai tốt đẹp này, không nên làm tâm trạng tốt đẹp của mình tan biến.

“Ân, ta... Đây là tài liệu dự án mới...” Nàng có chút ý tứ không tốt.”Quản lí nói hy vọng ngài có thể xem một chút... Còn có... thỉnh ngài chỉnh lí!” Nàng nhanh chóng nói câu công đạo cuối cùng, vội vàng chạy đi, biến mất ở chỗ rẽ.

Gì a?

Phương Tỷ Thần thật không hiểu tâm ý của tiểu hài nữ này, chỉ cảm thấy nàng đối với mình có thái độ là lạ, còn chưa hiểu được là chuyện gì.

Kỳ thật đây cũng không phải là lần đầu tiên, chính là Phương Tỷ Thần quá trì độn, chỉ cần có nữ sinh đối tốt với anh, anh liền không muốn làm rõ tình huống. Ai... không phải là đơn thuần, mà là gốc?

Bất quá mà nói thẳng ra, lấy khuôn mặt làm nữ nhân khuynh đảo của Phương Tỷ Thần, hơn nữa một bộ dáng mê hoặc vô hại tươi cười, lại là người chính trực, sao lại không có nữ nhân chủ động có thiện ý thích anh! Hơn nữa về phần anh hơn người, việc làm ngày càng thuận lợi, lại nghe đồn hắn sẽ lên làm quản lí tiếp theo... Ai! Cũng khó trách bị nhiều người quần lấy.

Hiện tại bản thân bị vùi vào một đống hồ sơ, tựa hồ đem không khí thoải mái hôm nay đánh bay đi mất. Bất quá, như vậy vận rủi cũng không buông tha anh a.

“Tý Thần! Có thể hay không a!? Tan tằm cùng nhau đi uống đi!” Đồng sự bước đến bên hỏi hần.

“Không được, ” tưởng tượng về nhà sẽ gặp tiểu ác ma, nào có tâm tình đi uống rượu a!?” Các cậu tự mình đi đi! Tôi làm xong còn bận việc...” Vô lực mà từ chối, nhưng mà kỳ thật trong lòng anh cũng cần cần an ủi.

“Nga ~~~” thật là đại sự.” Cậu có việc gì a? Không phải là hẹn với bạn gái đi?” Đồng nghiệp xúc động hỏi, ở trong này, ai cũng biết Phương Tý Thần là người cô đơn, chỉ có một mình, hẳn là không bận việc gì đi.

Lời này vừa nói ra, lập tức làm cho mọi người chú ý.

“Gi a!!! Cậu có bạn gái!? Sao lại không nói sớm???” “Xem đi! Tôi đã sớm biết người có! Cậu nên thành thật thú nhận đi!”

Tiếng la bao phủ lời biện bạch mãnh của anh: “Các người hiểu lầm a ~~~~” thật là!!! Những người này... rốt cuộc các người đang nói gì a!? Tiểu quỷ chết tiệt! Đều là cậu hại tôi...

Lúc Phương Tý Thần còn không ngừng oán hận, mọi người đã sớm rút ra kết luận, khẳng định Phương Tý Thần đã kết giao một nữ nhân xinh đẹp, tất cả mọi người đang suy nghĩ.

“Tôi nói, các người thật sự hiểu lầm!!!” Đôi khi, lời nói đáng giá ngàn vàng a..

Quan sát ánh mắt của mọi người, Phương Tý Thần nuốt tất cả những lời biện bạch muốn nói, anh cũng tin tưởng, từ nay về sau, anh cùng Phi không thể sống chung mái nhà.

Đáng chết! Anh muốn đem mọi khuất nhục hôm nay, đòi lại toàn bộ không phải, phải là đòi lại gấp bội trên người tên tiểu tử kia!

Hoàn chương 3

4. Chương 4

“Tôi đã trở về!” Phương Tý Thần xong công tác, bước vào nhà hướng bên trong kêu lên một tiếng.

Thật sự là buồn cười, chính mình từ đó đến giờ làm gì có thói quen này...?

“Anh đã về rồi? Tôi đói bụng muốn chết!” Thân ảnh chậm rãi từ trong phòng bước ra, khoảng cách thu hẹp dần dần như đang muốn áp bách bản thân mình. Đột nhiên, Phương Tỷ Thần phát hiện một sự kiện, con anh... chiều cao của mình thật sự kém xa nó.....

Cũng chỉ có thể nhìn từ phía sau mới có thể nói anh còn là tiểu hài tử, Phỉ trưng ra vẻ mặt ủ rũ thúc giục làm buổi tối.

“Uy uy uy! Anh ngăn người làm gì a!? Mau đi làm đi!” Không kiên nhẫn mà phải rống to, Phỉ thật sự không thể biết rõ ràng là người này đang suy nghĩ cái gì a, một công việc tốt lại không làm, lại đi đến một công ty quý quái mà làm, hơn nữa công việc phải tính toán, thật không biết cái đầu thông minh của anh dùng để làm gì!

Phỉ nhìn lại con người gấp gấp gấp gấp xuống bếp mà còn chưa kịp thay quần áo. Thật là? Có phải đúng là anh làm xong việc liền trở về nấu cơm không?

Lúc trước hẳn chỉ là tùy tiện nói đại một chút, không nghĩ tới người này lại là làm thật.

Hắn thật sự muốn... Muốn làm ba ba a?

Khóe lên một mặt cười khinh miệt, Phỉ tựa vào bức tường nhìn Phương Tỷ Thần.”Tôi nói....” Phỉ dùng hai tay ngăn trở hết thấy động tác của Phương Tỷ Thần.

Hắn... hẳn muốn làm gì?

Phương Tỷ Thần từ nhỏ không quen cùng người khác tiếp xúc, rõ ràng còn cảm nhận được chính mình đang rất khẩn trương, anh không thích ứng được lui dần thân mình, ý đồ muốn thoát khỏi cánh tay của Phỉ.

Tuy rằng không chạm tới, nhưng là Phỉ vẫn là cảm giác được. Người này đang phát run.

“Anh làm việc xong liền trở về?” Tuy rằng biết như thế, nhưng mà Phỉ một chút cũng không có ý tứ rời khỏi, ngược lại tiếp xúc càng lúc càng gần, hẳn nghĩ phải xác định lại một việc.

“Ân? Đúng... Đúng vậy...” Hẳn càng đến gần, chính mình càng run rẩy lợi hại hơn. Anh hoàn toàn không có biện pháp chấp nhận người khác tới gần. Hơn nữa, tuy rằng hai người đích thực là đứng gần nhau, nhưng hoàn toàn không có da thịt tiếp xúc cũng không làm tăng thêm cảm giác sợ hãi.

“Vì cái gì?” lại gần thêm một chút, Phỉ có thể cảm thấy tiếng tim đập trong lồng ngực của người nọ.

“Tôi... Tôi phải gấp trở về nấu cơm cho cậu...” lại gần một chút, Phương Tỷ Thần biết chính mình nếu không tránh là không được, đến lúc đó cả người lại hư nhuyển. Đáng chết! Hẳn sao còn không tránh đi...”cậu như

vậy sao tôi..... Sao nấu cơm? cậu... cậu tránh ra!”

Dùng hết khí lực toàn thân đẩy Phỉ ra, anh dùng tay chống đỡ thân thể của chính mình, há miệng to hô hấp.

Thật là... hắn có chứng bệnh sợ người a...

Kỳ thật đã sớm cảm giác được, hắn đối với mình luôn có khoảng cách, phòng mình giống như phòng trộm, Phỉ đã sớm nghi ngờ.

Chính là... hắn không biết lại nghiêm trọng như vậy

Phương Tỷ Thần lấy lại bình tĩnh, Phỉ nhìn lại bộ dáng của hắn, nhưng lại cảm thấy được... Có một chút mỉa mai...?

Không có khả năng đi? Đối tượng chính là phụ thân của mình a! Chính mình sao lại có cảm giác cơ khát a, cũng không thể là với một người nam nhân mà còn là loạn luân a?

Phương Tỷ Thần cũng không biết trong lòng Phỉ đang hỗn loạn. Trong lòng anh đang nghĩ phải che dấu chuyện vừa rồi.

“Tôi vừa rồi có một chút hoảng hốt, bất quá đã muốn không có việc gì. Cậu ra phòng khách chờ cơm đi! Đừng ở chỗ này vướng bận!” Nếu cho hắn biết... kỳ thật bản thân mình rất sợ người, đại khái sẽ bị hắn cười chết đi!?

Nhìn hướng Phỉ rời khỏi phòng bếp, Phương Tỷ Thần một lần nữa bắt tay vào làm cơm.

Thật thú vị... Hắn thể nhưng lại có loại bệnh này a.....

Việc xác định vừa rồi là ngoài ý muốn của Phỉ, trong lòng hiện lên một cái mỉm cười thật to. Nếu thể hiện trong lời nói... có thể nói trong cuộc sống tìm được niềm vui cũng không sai biệt cho lắm...

Hoãn chương 4

5. Chương 5

áng sớm hôm nay, là ngày được nghỉ ngơi. Đặc biệt yên lặng khác với bình thường.

Ngay cả trong lúc ngủ mơ, đều không cảm giác được một tia tạp âm nào...

”Bình!” Một tiếng nổ, chấn động phòng ở, làm cho Phương Tý Thần từ trên giường nhảy dựng lên. Thanh âm lớn đến nỗi anh không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thanh âm này hình như là truyền ra từ trong phòng của Phỉ...”Phỉ!!!” Cậu đang làm gì? Phương Tý Thần la to. Một bên chạy tới phòng của Phỉ.”Cậu đang làm gì?” Phương Tý Thần trừng lớn ánh mắt, thật sự là không thể tin được một màn trước mắt.

Muốn làm gì đây... người này đem nơi này thành phòng thí nghiệm sao?

Trên mặt đất nơi nơi đều là bình bình lọ lọ, mà cái người tên Phỉ kia, an vị trên mặt đất, đắm chiều nhìn chất lỏng màu xanh.

“Ân... Không biết có hữu hiệu hay không. Tôi hẳn là đã khống chế được lượng được liệu a.” Tiếp theo, cuối cùng hẳn cũng đem ánh mắt chuyển đến trên người Phương Tý Thần.”Huh? Anh đến a?” Trong ánh mắt tràn ngập ý cười trào phúng.

A ~ không thể sinh khí... Phương Tý Thần trong lòng tự nói với mình.”Cậu thật quá phận... Cậu đang làm gì vậy a? Còn có mới sáng sớm đã làm phiền hàng xóm..!Làm như vậy là không đúng?” Vì cái gì... Ông trời lại đối với tôi như thế? Phái một cái sao chổi đến a!?

Cuộc sống luôn luôn đơn giản của Phương Tý Thần, bị con của hắn quấy đến thần kinh phân liệt. Từ khi hắn đến đây, cuộc sống của chính mình bị làm cho khẩn trương đi, thậm chí còn tiềm ẩn nguy cơ thật lớn.

“Anh đang tức giận...” Phỉ cũng không nhịn được mà hỏi. Đương nhiên rồi! Việc mà hắn đang làm, đương nhiên cũng không đáng lo. Bất quá hẳn cũng không hiểu, vì cái gì Phương Tý Thần lại sinh khí như vậy. không phải là nổ một cái bình nhỏ, phát ra chút âm thanh nhỏ mà thôi! Có cái gì lớn lao đâu.

Đồ đáng ghét này, chính là nổ muốn động đất a!

Phỉ thu thập đồ vật này nọ bỏ vào trong túi, hướng cái nhìn có ý tứ về phía Phương Tý Thần.

Thuốc vừa tạo ra cần tìm người thử a!?

Phương Tý Thần bị ánh mắt kỳ lạ của Phỉ nhìn liên cảm thấy có điểm chột dạ, nhịn không được lui về sau từng bước.”Nhìn tôi như vậy để làm gì a?”

“Ha hã a... Không có việc gì. Anh có đói bụng không? Tôi đi mua đồ ăn cho anh!” Phỉ âm hiểm cười.

Ác ~ thật sự là trên trời rơi xuống trận mưa lông vũ a! Không nghĩ tới tiểu quỷ này cũng có lúc chăm sóc người khác.”Thật ngại, vậy làm phiền cậu!” Phương Tỷ Thần cảm động nói. Lại nhìn thấy giọng điệu tươi cười lạnh lùng của Phỉ.

Kết quả, bữa sáng ăn chính là dẫn bánh.

“Người đi đâu mua dẫn bánh a?” Phương Tỷ Thần mặt nhăn mày nhu, cổ hương vị này... là lạ a. Không thể nói rõ.

“Sao vậy? Không thể ăn sao?” chẳng lẽ thuốc làm thiếu vị gì?

“Không có, chính là cảm thấy... hương vị không giống bình thường.” Ăn thì cũng ngon! Chính là hương vị là lạ.

Phỉ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xem ra thuốc đã muốn thành công một nửa, kế tiếp, sẽ chờ xem hiệu quả.

Àn...”Tôi cảm thấy... Đầu choáng váng...” Phương Tỷ Thần thực cố gắng ăn xong dẫn bánh, tùy tiện nói ra một câu. Anh cố gắng nhắc thân mình, nghĩ muốn đứng lên.

Không xong... là xảy ra chuyện gì?

“Không cần nghĩ, tôi đối với anh hạ được.”Khuôn mặt Phỉ, hiện ra trước mặt anh. Thoạt nhìn rất không chân thật.”Chờ một chút anh sẽ hoàn toàn không có ý thức, tùy tiện tôi hỏi gì, người cũng là ăn ngay nói thật.”

Này chính là... thứ thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết” Thuốc nói thật”! Lần đầu tiên Phỉ làm thành công, hẳn thật muốn biết uy lực của nó. Nếu như thành công, chính là thu được thật nhiều tiền a! Vì điểm ấy, hẳn cảm thấy Phương Tỷ Thần hy sinh là đáng giá.

Đừng nói Phương Tỷ Thần , chỉ cần không phải hắn, thử nghiệm với ai đều không sao a!

Trong nháy mắt, ý thức của Phương Tỷ Thần càng ngày càng bạc nhược.

Cuối cùng liếc mắt một cái, chỉ nhìn thấy nụ cười gian của Phỉ...

Hoàn chương 5

6. Chương 6

Từ từ tỉnh lại, trước mắt là một mảnh u ám.

Không biết ngủ bao lâu, cũng không biết chính mình phát sinh chuyện gì, Phương Tỷ Thần cứ như vậy ở trong tình huống không rõ ràng mà tỉnh lại.

Ngay từ đầu, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không quá thoải mái. Chính là sau đó, liền ản ản cảm thấy đau. Giống như say rượu.

“Phỉ...!” nghĩ là đang rống to nhưng âm thanh phát ra như là đang rên rỉ, thanh âm của chính mình nghe thấy có chút xa lạ. Phương Tỷ Thần nghiêng ngả lão đảo đứng lên, muốn tìm tên đầu sở gây ra mọi chuyện.

“Phỉ...” Một câu câu rống giận (là do hấn cảm thấy vậy thôi a) nói ra, tìm được tên nhóc Phỉ đó cũng không dễ a!

“uhm...” Cái mũi đụng trúng thứ gì, Phương Tỷ Thần nhin đau ngẩng đầu. Cái tên đáng giận đang đứng trước mặt anh?”Phỉ... cậu cho tôi uống thứ kỳ quái gì?”

Ánh mắt lạnh lùng của Phỉ nhìn người trước mặt.”Không gì cả. Chính là một chút thuốc mà thôi.” Nhún vai, một bộ dáng không liên quan đến mình.

Tốt, hấn hôm nay là muốn tự sát sao?

“Là thuốc gì?” Phương Tỷ Thần muốn được thanh thoi cũng không có biện pháp, dùng biểu tình hung hấn hỏi. Ý đồ của anh là muốn dùng quyền uy của ba ba, ít nhất cũng là khí phách của người trưởng thành để hỏi Phỉ.

Không nghĩ tới phỉ chính là lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, làm cho anh chịu đả kích.”Anh thật muốn biết sao? Tôi sợ anh không có biện pháp thừa nhận hậu quả.” Quên đi, hấn muốn biết liền nói!

Còn dám uy hiếp tôi!?Phương Tỷ Thần tức giận nghiêng răng.”Cậu nói!”

Hảo a! Nói thì nói, sợ anh sao?”Anh... Đến nay một lần cũng không yêu, bởi vì anh vừa thấy người, nhất là nữ sinh liền sợ hãi.” Phương Tỷ Thần mặt lập tức đỏ lên.”Thời điểm trước kia, có một học trưởng nói thích anh, kết quả anh lập tức té xỉu, làm hại học trưởng không biết làm sao...”

“Đủ rồi đủ rồi! Đừng nói nữa!” Phương Tỷ Thần thực hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống. Hấn... hấn làm sao biết?

Nhìn ra nghi hoặc trong lòng anh, Phỉ chậm rãi mở miệng: “Anh muốn biết tôi là như thế nào biết việc

này, đúng không?”

Phương Tý Thần lập tức gật đầu.

“Đây là phát minh vĩ đại của tôi.... Anh thật sự không nhớ rõ... tôi lúc trước đã hỏi anh gì sao?” nhìn thấy Phương Tý Thần kinh ngạc phủ nhận, Phỉ hơi hơi cười.”Anh thật sự không nhớ sao? Điều gì anh cũng nói cho tôi biết...”

“Tôi...” Phương Tý Thần không dám hỏi xem mình đã nói điều gì, oán hận liếc Phỉ một cái.”Cậu cho tôi uống thứ được hỏi gì trả lời đó sao?”

“Thông minh ~ thật không hổ là ba tôi...” Không biết có phải đang kích lệ không, Phỉ cười cười nhìn Phương Tý Thần.

Phương Tý Thần lại nghĩ đến câu kia” điều gì anh cũng nói cho tôi biết ” liền cười không nổi. Tuy rằng chính mình không có bí mật không thể nói với ai, nhưng cảm giác bị người khác nhìn thấu thật không tốt... Hơn nữa ai biết chính mình rốt cuộc nói gì a?

“Cậu mau quên đi~ quên đi!!! Có nghe thấy không!?”Phương Tý Thần thực sự mất hình tượng đánh Phỉ, hai người giống tiểu hài tử trên sân pha náo loạn thành một đoàn. Hồn nhiên quên mất thân phận của mình một người là người đứng đắn, một người là khoa học gia thiên tài.

“Ha ha ~ hiện tại nhược điểm của anh trong tay tôi!” Phỉ không sợ chết cười.

Người kia...

Hoãn chương 6

7. Chương 7

Quan hệ hai người có một chút nguy hiểm, cứ như vậy duy trì ba tháng.

Bên trong nhà, cũng không có người phát điên đến nỗi muốn sát sinh, hai người cũng có thói quen sống chung với nhau. Cho nên nói, thói quen thật sự có thể hại chết người.

“Tôi đã trở về” Phương Tý Thần xong việc liền về, vốn kỳ vọng nghe được tiếng đáp lại nhưng mà trong phòng thể nhưng không có một tiếng động.

Tò mò đến phòng của Phỉ nhìn thử, quả nhiên không thấy bóng người.

“Đã chạy đi đâu cũng không nhả lại một tiếng.” Phương Tý Thần thực cảm thấy anh càng ngày càng giống lão ba nhiều lời. Còn tiếp tục như vậy, anh sẽ già trước tuổi a.

Vốn muốn ngoan ngoãn mà đi ra, nhưng là, phòng của Phỉ thật nhiều đồ vật, hấp dẫn ánh mắt của anh.”Thật đáng yêu ~” anh kinh hô. Cái chai thực đáng yêu, bên trong chứa chất lỏng màu sắc thật đẹp, thật sự là xinh đẹp.

Chính là... Phỉ làm cái này để làm gì? Món đồ nữ tính như thế, nên sẽ không phải là cho mình đi?

Phải là tặng người lạ a?

Tặng ai? Bạn gái? Phương Tý Thần cảm thấy trong lòng căng thẳng, tựa hồ có điểm quái. Kỳ thật giống như ăn thứ gì không ngon. Phỉ lớn lên so với nam nhân bình thường suýt một chút, có bạn gái cũng không có gì kỳ quái.

Không muốn thừa nhận đứa con so với chính mình còn suýt hơn, thậm chí nam nhân nhìn hắn còn phải cảm thấy xấu hổ đỏ mặt, Phương Tý Thần yên lặng để cái chai xuống.

“Đang làm gì?” Vừa quay đầu lại, Phỉ không biết từ lúc nào, đã trở lại đứng trước cửa phòng.

Có một cỗ cảm giác bối rối không yên nổi lên trong lòng.”Không... Không làm gì, chính là xem cậu có ở nhà hay không...” Phương Tý Thần thật sự cảm thấy được chính mình càng ngày càng ngốc.”Tôi... Tôi đi nấu cơm, hắn là đói rồi đi?” Anh hận không thể cắn lưỡi của mình luôn đi, thật sự là nói năng loạn cả lên!

Vội vàng đi ra ngoài, lại bị Phỉ nắm lại.

Trong nháy mắt, một cỗ run sợ truyền đến, hai người đều cảm nhận được trong nháy mắt kia.

“ANh... không chạm vào cái chai chứ?” Cảm thấy được có một chút tâm hoảng ý loạn, mà đối tượng cư nhiên chính là ba ba mình, Phỉ miễn cưỡng áp chế.

“Không có...” tay.. bị hắn nắm chặt, chính mình cư nhiên không kháng cự, còn có một chút đỏ mặt, thật sự là quái!

“Vậy là tốt rồi.” Phỉ lạnh lùng buông ra, hung hăng đóng cửa lại.

Thấy hắn để ý đến cái chai như thế, Phương Tý Thần chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu rất khó chịu, rồi lại không thể nói rõ là chuyện gì.

Thật sự là quái!

Phỉ đem chính mình ngã lên trên giường, hoàn toàn không muốn làm rõ một hồi lúc này.

Trong nháy mắt kia, hắn biết rõ chính mình có cảm thụ. Là dục hỏa! Một cỗ dục vọng khó nhịn hiện ra trong cơ thể.

Chính là cái gì a? Bỏ qua chuyện hai người có chung huyết thống. Anh! Là một người nam nhân a! chính mình cho dù là đang phát xuân, đối tượng đáng lý phải là một nữ nhân mới đúng a!

Hơn nữa hắn lại là một người ngu ngốc! trong lòng hai người rất ăn ý đều là vang lên những lời này.

Hoàn chương 7

8. Chương 8

“Hiện tại tôi tuyên bố, chức vị quản lý, liền để cho Phương Tỷ Thần đảm nhiệm.”

Ba! Tiếng vỗ tay vang lên, Phương Tỷ Thần kinh ngạc nhìn mọi người rồi lại nhìn bản thân. Chính anh cũng hoàn toàn không nghĩ tới lại như vậy. Tuy rằng vài tháng trước đã có tin đồn anh sẽ là quản lý tiếp theo, nhưng là... anh chỉ nghĩ đó là lời đồn mà thôi.

Tay chân luống cuống bước lên đọc diễn văn, nhưng trong lòng nghĩ bản thân không thể tiếp nhận được.

Chính mình hảo hảo muốn làm một tiểu viên chức, hết thấy chỉ làm người bình thường thật tốt... Chính là hiện tại, lại, lại là một hình phạt khổ sai.

“Quản lí!! Tán ca phải đi uống! Nhất định phải đi a!”

Đồng nghiệp rất nhiệt tình, lập tức làm cho anh luống cuống tay chân.”Ân... Tôi...” Muốn tìm một cái lý do để cự tuyệt, nhưng thật sự không có biện pháp nào cự tuyệt, không thể kháng cự lại sự nhiệt tình đầy uy lực của đồng nghiệp, thật sự là không có biện pháp.

Nhưng mà cũng không thể nói trong nhà còn có đứa con đang chờ cơm a?

Nói đến đây... Phỉ... nếu anh không về hắn là sẽ lo lắng đi.

“Anh nói anh ở nơi nào?” Cường chế tức giận, miễn cưỡng kiềm chế xúc động, tính kiên nhẫn được phát huy đến cả hần cũng thấy kinh ngạc, nghe phía bên kia Phương Tỷ Thần đang cất lực giải thích

“Tôi... tôi ở trong quán bar dưới công ty, đồng nghiệp đem tôi đến đây. Không có biện pháp.” Phía sau lưng âm nhạc ầm ĩ, cùng với âm điệu không dùng lực của anh làm cho Phi rất không thích.”Tôi có thể về trễ, vậy cậu... bữa tối cậu tự lo có được không?”

Thật là tình huống khẩn cấp, anh không muốn bị người khác phát hiện anh đang điện thoại, chính mình cảm thấy thật sự là không có công đạo a.

Không nghĩ tới, như vậy lại khiến cho Phi tức giận.

“Là như thế này a...”

Nói thực ra, cảm giác ở quán bar khiến Phương Tỷ Thần cảm thấy vụng huyên.

Người người gần nhau khiến anh thấy sợ hãi, cảm giác đó lần thứ hai thổi qua từng tác da thịt của anh.

Nếu có thể nói ra, anh thật muốn lao ra ngoài để ới một chút. Chỉ tiếc, người ta nhiệt tình như vậy, anh không có biện pháp chối bỏ a.

Thế là, một người không giỏi uống rượu như anh, cũng là một ly một ly bởi những đồng nghiệp uống mãi không say đó.

Một đám người vây lấy anh kính rượu, dù sao cũng phải uống a?

Nhưng điều mà anh chịu không nổi là ánh mắt cùng động tác của nữ đồng nghiệp. Có nữ nhân khi anh lơ đãng liền sờ sờ anh, cái loại cảm giác này, hai chữ đáng sợ cũng không có thể hình dung.

Anh miễn cưỡng ngồi ở đó, cảm giác không thoải mái trong lòng càng ngày càng tăng

Hiện tại anh rất muốn kêu Phi tới đón anh về nhà. Loại địa phương này, anh không muốn chống đỡ thêm một giây nào nữa.

“Các vị... tôi phải đi trước.” Ngó? Lúc đứng lên đầu sao lại nặng như thế?”Ngày mai tôi còn có việc...” một bên cười một bên nghĩ phải chạy mau ra cửa.

“Quản lí ~ hôm nay là ngày thăng chức của anh... sao có thể về sớm a?” Nhóm đồng nghiệp trưng ra bộ dáng muốn anh tiếp tục, làm cho Phương Tỷ Thần phải xin tha.

“Không được... Tôi thật sự có việc.” Mỉm cười, ý đồ có thể trốn ra.

“Tôi chờ anh về, ta có xe.” Một nữ viên chức bình thường đối với anh không tồ nói, nhợt nhạt tươi cười nhưng mà dụng tâm kín đáo.

Nhưng Phương Tý Thần thăm nghĩ ngay lập tức phải về nhà, liền lập tức đáp ứng đề nghị của nàng.

“A, cảm ơn! Nếu không phiền cô...”

Hoàn chương 8

9. Chương 9

Vừa mới đứng lên, cổ tay đã bị một người chế trụ.

Xảy ra chuyện gì...?

Phương Tý Thần nỗ lực ngẩng cao đầu, muốn nhìn thử người tới là ai.”Phi...?” Anh uống say có chút cảm giác chệnh choảng, nhưng mà cũng còn có thể cảm nhận được sự kinh ngạc của đồng nghiệp bên cạnh.

“Tôi tới đón anh về.” Nhìn quanh bốn phía, cảm giác xung quanh toàn là những người kỳ quái, Phi áp chế lửa giận, kéo Phương Tý Thần bước đi.

“Ngài là..?” đồng nghiệp nữ bị lãng quên liền không có cảm giác thiện ý với Phi.

“Không liên quan tới cô.” Phi lạnh lùng nói. Chê cười! Hắn tới để đón người còn phải nghe nữ nhân nhiều lời?

Cho dù là một nữ nhân!

Hảo suất! Nữ đồng nghiệp nhìn rõ khuôn mặt của Phi, trong lòng liền có một trận kinh hô. Có lẽ vì hắn quá suất khí khiến nàng phải im lặng mà tránh ra, để cho Phi đưa Phương Tý Thần ra ngoài. Chính xác mà nói, chính là Phi kéo hắn, lôi hắn ra ngoài cửa.

Dù là nam nhân hay nữ nhân lúc này đều nhìn theo bóng dáng của hai người. Trong lòng các nữ nhân đang suy nghĩ, tuy rằng người nam nhân kỳ quái kia rất tuần tú nhưng dù sao cũng là một cái tiểu quý.

Chính là... cảm thấy được hai người có phần tương tự nhau... có thể là huynh đệ đi?

“Phỉ... Chậm một chút...” Phương Tý Thần theo không kịp tốc độ của Phỉ, cổ tay của anh bị hấn cố tình nắm chặt, cơ hồ như là bị lôi đi.

Thật sự là chịu không nổi... anh rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu a!?

Phỉ ghét nhất là người nhiều lời như vậy liền không nói lời nào ôm ngang anh lên

“Oa!! Cậu.. cậu mau thả ta xuống!” Dù được ôm nhẹ nhàng nhưng anh hoảng sợ. Anh không nghĩ tới Phỉ cứ nhiên lại như vậy. Tuy rằng là đêm khuya, nhưng vẫn có không ít người để ý.”Có... có người nhìn a...”

“Anh cảm miệng được không?” Tức giận đáp. Bất quá... không nghĩ tới đều cùng là nam nhân, thể trọng người này cứ nhiên lại nhẹ như thế... quả thực rất giống với việc ôm nữ nhân mềm mại.

Nhìn người trong lòng ngoan ngoãn cho mình ôm, cảm thấy được thoải mái hơn.

Không bao lâu đã về tới nhà

“Anh mau tắm rửa!” Lạnh lùng phán ra một câu công đạo, liền đem Phương Tý Thần ném vào giữa phòng tắm.

!? Không thể nào?Phương Tý Thần nhìn tân trang trên người mình. Cứ như vậy mà cởi xuống a? Ai... bất quá nghĩ đến Phỉ đang ở phòng khách, anh cười khổ một chút, vẫn là ngoan ngoãn cởi quần áo, đi tắm.

Thật sự là chịu không nổi! Phỉ càng nghĩ càng cảm thấy phát hỏa. Đã uống rượu cũng không nói đi, hôm nay nếu không đi đón hấn, đại khái hấn đã bị cái nữ nhân đáng ghét kia ăn luôn. Bất quá cũng phải nói tại sao cậu lại đi đón hấn a?

Chỉ cảm thấy lúc đó trong người nóng như lửa, liền mang theo căm giận mà đi... Thật sự là...

Phỉ bình tĩnh một chút, ngồi ở phòng khách nhắm mắt dưỡng thần.

Nguy rồi!!!

Phương Tý Thần tắm xong, lại đột nhiên phát hiện một chuyện không xong. Xong rồi! Anh không mang quần áo vào. Không thể mặc quần áo dơ ra ngoài? Hơn nữa... còn có mùi rượu...

Phương Tý Thần cẩn thận suy nghĩ, thật cẩn thận mở cửa phòng tắm, nhìn lên Phỉ đang làm gì.

Có lẽ là ảo giác, có lẽ anh vẫn chưa hết say, cảm thấy được Phỉ hiện tại đang ngủ rất say!

Kia... không có thể nào không biết xấu hổ mà đánh thức hấn dậy rồi bảo hấn lấy quần áo giúp mình. Có lẽ... anh cứ tiêu sái ra ngoài hấn chắc cũng không có phát hiện.

Nếu là bình thường, anh có chết cũng không làm loại sự tình này. Nhưng là, dù sao anh cũng đang say, căn bản không rõ nguyên nhân hậu quả mình sẽ gây ra là nghiêm trọng như thế nào, Phương Tỷ Thần quần khăn tắm xong liền bước ra khỏi phòng tắm.

Kỳ thật... giờ vẫn còn kịp đề suy nghĩ lại mà quay vào phòng tắm, nhưng sai lầm trí mạng là anh cứ nhiên ý thức không rõ, khờ dại nghĩ nên xem thử xem Phỉ có hay không đang ngủ. Thế là anh rón ra rón rén tiến lên, nhẹ nhàng gọi:

“Phỉ...?”

Hoàn chương 9

10. Chương 10

!? Đây... Đây thật sự là...

Phỉ mở mắt, lại bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người.

Phương Tỷ Thần bình thường đều có quần áo giúp che đậy đi dáng người tinh tế nhưng hiện tại ở trước mặt hấn biểu lộ không bỏ sót. Anh hấn là từ nhỏ ít vận động đi, thân thể non mềm tuyết trắng khiến Phỉ thiếu chút nữa là phun máu mũi...

“Anh... Anh đang làm gì?” Phỉ hỗn hển quát, hấn cũng không nghĩ tới có phản ứng với phụ thân đang trần truồng của mình.

“Ha hã a ~ ra là cậu còn chưa ngủ sao?” Cảm thấy được đầu rất đau, giống như có cái gì không đúng. Kỳ thật rõ ràng biết chính mình uống rượu, làm chuyện kỳ quái, nhưng ngay lúc đó Phương Tỷ Thần chính là xuân a.

“Tôi vừa rồi đi tắm, nhưng là đã quên lấy quần áo.” Một bên nói một bên tùy tiện lấy kiện quần áo, cởi khăn tắm ra.

Hai chân thon dài chính thức hấp dẫn nửa người của Phỉ, cảm thấy thân thể nhanh chóng phát nhiệt mà đứng lên. Phỉ kinh ngạc nhìn thân thể của mình, thế nhưng thân thể này lại có phản ứng với một người

nam nhân. Lúc còn ở Đức, không biết đã thương qua bao nhiêu nữ nhân, nhưng cảm giác hoàn toàn kém hôm nay.

Trong lòng hắn rất rõ ràng hắn phải làm gì. Hắn muốn... hiện tại đêm Phương Tý Thần cũng chính là phụ thân của mình áp lên giường làm yêu

Chính là hắn không thể!

Phương Tý Thần đang mặc quần áo hoàn toàn không biết trong lòng Phỉ đang dẫn đo giầy dựa. Tuy rằng trong lòng anh cũng có một chút cảm giác không ổn, nhưng là... Hai người đều là nam nhân! Có cái gì phải xấu hổ?

Hắn nhìn lên áo sơ mi hỗn độn trên người Phương Tý Thần, ý muốn bình ổn dục hỏa trong lòng.

“Phỉ... tôi muốn ngủ...” Phương Tý Thần hơi hơi cười, đột nhiên cử động bỏ qua đứa con đang phát hỏa hướng phòng trong mà đi ngủ.

“Hôm nay cùng nhau ngủ đi!” Vừa nói vừa cài nút áo sơ mi sau đó liền kéo Phỉ hướng giường mà đi. Đôi chân thon dài quần lầy vòng eo của Phỉ, rồi sau đó liền tìm một tư thế thật tốt mà ngủ.

Đáng chết... Phỉ cố áp chế dục vọng của mình, vỗ vỗ lên mặt Phương Tý Thần. Nhưng mà, thật sự đang ngủ, vỗ sao anh cũng không tỉnh.

Trong lòng Phỉ rất rõ ràng, nếu còn ở lại trong nhà này, sớm hay muộn cũng có ngày hắn nhin không nổi làm ra chuyện không thể văn hồi.

Ngày tiếp theo

“A ~~ cậu!!!” Tỉnh lại, còn chưa kịp thích ứng, đã bị tình huống trước mắt dọa cho sợ muốn chết.

Chính mình dùng tư thế thẹn thùng, ôm lấy Phỉ trên mặt là biểu tình không kiên nhẫn, trên người chỉ mặc một cái áo sơ mi, đáng sợ chính là còn chưa cài hết nút... Đây... đây là chuyện gì...

“Sao? Tỉnh rồi?” Phỉ trêu chọc nói. Đôi khi, Phương Tý Thần thật sự hận không thể hướng vào bản mặt tươi cười gian trá đó mà hung hăng chích điện hắn...

“Ừ! Anh có thể xuống rồi chứ? Đẻ tôi một đêm còn chưa đủ à?”

Phương Tý Thần lập tức nhảy xuống, xoay người sang chỗ khác mặc quần áo. Mặt đã muốn hồng đến bên tai. Anh hoàn toàn không rõ ràng vì cái gì phát sinh chuyện này, anh sợ hãi mở miệng: “Ngày hôm qua...

là chuyện gì? Không phải tôi đi uống rượu cùng đồng nghiệp sao...”

Phỉ trừng mắt, căn bản không cần giải thích nhiều với anh.

“Hơn nữa, cậu cứ như vậy đem tôi...!” Phương Tý Thần lời nói kế tiếp căn bản là nói không được.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn xuẩn nam nhân.”Muốn làm rõ ràng...” Phỉ chậm rãi mở miệng.”Anh nhìn thấy tình huống này, ngày hôm qua là anh kéo tôi lên giường hay là tôi bắt buộc anh?”

Phương Tý Thần nhất thời á khẩu không trả lời được. Đây... Điều này cũng đúng.... nếu là anh kéo hắn lên... Kia... ý tứ rõ ràng là hôm qua anh mang hắn lên giường sao...

Ánh mắt anh chậm rãi đối diện với ánh mắt của Phỉ.

sao anh lại làm ra... Loại sự tình này?

Hoãn chương 10

11. Chương 11

“Tôi nghĩ phải dọn ra ngoài.” Trong điện thoại, Phỉ không kiên nhẫn quát: “Giúp tôi tìm phòng ở!”

Người cùng hắn nói chuyện, chính là một trong những bác sĩ tham dự thực nghiệm năm đó, hiện tại công việc chủ yếu là thuyết phục Phương Tý Thần quay trở lại, ông phải động não suy nghĩ vì phúc lợi của chính phủ, nhưng mà Phương Tý Thần chán ghét cuộc sống như vậy hắn muốn dùng hai tay để kiếm tiền, trải qua một cuộc sống bình thường.

Mà lúc này, hắn còn kiêm luôn chức vụ bảo mẫu.

“Ác... người cùng Phương Tý Thần đã xảy ra chuyện gì a?” Đầu bên kia điện thoại tỏ ra rất thân thiết. chính là Phỉ vẫn không thấy cảm kích.

“Tử lão nhân! Không phải chuyện của ông! Rốt cuộc có tìm giúp tôi không?” khẩu khí của Phỉ ác liệt tới cực điểm, nhưng mà người kia tựa hồ như đã quen.

“Phỉ... người muốn ra ngoài... là không có khả năng a.” Lưu Kiên Quyết Sơn cười nhẹ, nói rõ ràng với Phỉ.”Chỉ có Tý Thần mới có thể hảo hảo quản người, hơn nữa hắn là ba ba người...”

“Câm miệng!” Đột nhiên rống to một tiếng, làm người bên kia điện thoại hoảng sợ. Không biết vì cái gì, hẳn chính là thực chán ghét nghe đến cái danh từ đó.”Nói lại lần nữa xem thử!” ngữ khí lạnh lùng, làm cho Lưu Kiên Quyết Sơn thở dài một hơi. Muốn làm gì, phụ tử hai người đều là một cái dạng.

“Người hảo hảo ở chung với Tỷ Thần đi.” Dù sao... vẫn là cùng huyết thống. Tuy rằng không rõ ràng lắm đã phát sinh chuyện gì, nhưng Lưu Kiên Quyết Sơn không để ý cho lắm, phụ tử thôi! Có cái gì mà để so đo đâu?

Ba! Nghe tới đó, Phỉ trực tiếp treo điện thoại.

Vậy là phải cùng Phương Tỷ Thần ở cùng một chỗ

Hai ngày vừa qua, Phương Tỷ Thần cảm thấy được có điều lạ.

Không thể nói rõ ra, nhưng lúc đó anh cùng với Phỉ, quả thật có một chút xấu hổ. giống như có một bức tường vô hình đang tồn tại, làm cho Phương Tỷ Thần cảm thấy được cả người không được tự nhiên.

Anh cùng Phỉ ăn cơm, đều là cúi đầu im lặng mà ăn, cảm giác rất nặng nề. Nhưng là... trải qua sự tình lần đó, anh thật sự không biết làm sao nói chuyện.

Vậy... tùy tiện tìm một đề tài nói đi!

“Cái kia... cậu gần đây có tốt không?” lời vừa nói ra, anh liền hiểu được mình đang nói về vấn đề gốc như thế nào. Anh thực hận không thể đem những lời vừa nói nuốt trở về.

“? ý tứ gì?” Phỉ buông đĩa ăn, nhìn nam nhân đang quần bách trước mặt.

“Không... Không có, tôi chỉ là muốn nói... cậu đến nơi này lâu như thế, ở có quen hay không...” hận không thể cắn luôn đầu lưỡi của mình, lời nói gốc như thế cũng có thể nói ra.

Phỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái.”Hoàn hảo.”

Một câu, trên bàn lại lâm vào trầm mặc.

Thật là, hảo xấu hổ!”Ách... Hôm nay thời tiết không tồi...” giây sau, anh lại nói ra lời nói ngu xuẩn tiếp theo khiến bản thân cảm thấy đi tự sát cho rồi.

Đều tại tên tiểu Vương đáng ghét! Nói với anh khi không có đề tài thì hãy nói những lời này... Hại anh thốt ra...

Lần thứ hai buông đĩa ăn.”Anh... Rốt cuộc muốn nói gì?” Hấn thật sự không biết Phương Tý Thần rốt cuộc muốn làm gì

Nhìn người trước mắt đang đỏ mặt, Phỉ thở dài.

“Tôi đi ra ngoài một chút.”

Hoàn chương 11

12. Chương 12

Kết quả, vừa ra khỏi cửa chính là đi liền 5 tiếng đồng hồ...

Đợi cho Phương Tý Thần nghe được tiếng mở cửa, đã là hai giờ sáng. Nhu nhu ánh mắt mệt mỏi, anh nghĩ vẫn còn may vì Phỉ không để cho anh đợi đến sáng, anh vốn nghĩ sẽ chờ rất lâu a.

“Phỉ...?” thấy Phỉ đi vào, Phương Tý Thần nhẹ nhàng nắm lấy áo hấn.”Cậu đi đâu?”

Thật kinh ngạc không thể tưởng được, lúc Phỉ bước vào nhà còn tưởng rằng Phương Tý Thần đã ngủ. Phương Tý Thần trước kia chưa từng ngủ muộn, còn bị hấn cười nhạo là cực kỳ ngoan. Phương Tý Thần là đang đợi hấn sao?

Vì chuyện này, trễ như vậy mà anh còn chưa ngủ?

“Phỉ...?” thấy hấn ngẩn người, Phương Tý Thần lại gọi thêm một lần.

“Tôi đi ra ngoài... Đối với anh mà nói, thật sự là chuyện quan trọng sao?” không muốn bản thân bị tình dục điên cuồng sai khiến, Phỉ thần nhiên mà trả lời

Kỳ quái... rõ ràng đã phát tiết rồi, sao hiện tại nhìn đến hấn vẫn còn muốn.....?

“Tôi sẽ lo lắng cho cậu.” Chưa sót nói, Phương Tý Thần cảm thấy thật khó. Đột nhiên có một người bước vào khuấy rầy cuộc sống của anh, chính anh cư nhiên đối với người này cũng quan tâm... nhưng mà người này thể nhưng một chút cũng không cảm kích.

Tựa hồ anh làm như thế cũng là đương nhiên, chính mình rất xấu trong mắt anh...

“Tôi tự biết chiều cố chính mình.” Phỉ bỏ tay anh ra, lãnh đạm gấp bội nói.

Ngửi được mùi hương thảo nhiên trên người Phỉ khiến Phương Tý Thần nhăn mũi.”Cậu... Cùng nữ nhân cùng một chỗ...?” Thật sự là không thể tin được...

Hắn phát hiện?”VẬY thì như thế nào?” Phỉ đột nhiên cử động, bắt lấy tay Phương Tý Thần.”Đúng vậy... Tôi tùy tiện ra ngoài, còn có nữ nhân theo tôi lên giường.. vậy thì sao?”

Phải không...?

Nhìn bộ dáng bất cần của Phỉ, Phương Tý Thần cảm thấy được tâm đau, rất đau, như vậy.. chính mình thức trắng đêm chờ hắn là để làm gì?

Chính mình... Thật sự là một cái đại ngốc a!

Thấy được trong mắt anh đầy tịch mịch, tâm của Phỉ như bị ai hung hăng nhéo một chút, nhưng là... không thể an ủi anh, ngay cả dùng khí ôm lấy anh cũng không có

Chính mình... thật sự là một người nhát gan!

“Người như vậy, không tốt...” Phương Tý Thần miễn cưỡng bài trừ cảm xúc, lệ thiếu chút nữa liền rơi.

“Đừng động tôi. Không liên quan tới anh!” hét một câu, cửa phòng liền đóng lại trước mắt Phương Tý Thần. Lệ cũng thuận theo đó mà chảy xuống.

Đúng vậy... Chính mình đối hắn mà nói, rốt cuộc là cái gì? Là một người xa lạ... hắn là khách trọ, đơn thuần chỉ là người ở chung...?

Phương Tý Thần cũng chậm chậm bước đi thông thả trở về phòng, ôm lấy đầu, không ngừng suy nghĩ.

Cuộc sống kế tiếp, Phương Tý Thần cảm giác được Phỉ đang trốn tránh anh. Sau khi lên làm quản lý dù có bận rộn hơn nhưng anh mỗi ngày đều đúng giờ trở về nhà. Nhưng thời điểm anh về nhà, Phỉ đã sớm đi, đến nửa đêm mới trở về; thời điểm anh đi, Phỉ lại ngủ trong phòng, một cơ hội nói chuyện thế nhưng cũng không có.

Điều này làm cho Phương Tý Thần có điểm khó chịu. Cho dù trong lòng của Phỉ anh là một người xa lạ, cũng không cần biến thành như vậy đi

Phỉ... Rốt cuộc cậu suy nghĩ gì...? Anh thật sự không rõ.

Ăn một ít đồ ăn đơn giản, Phỉ thật sự thấy tịch mịch..Phương Tý Thần nhìn căn phòng trống trơn, một người ăn cũng thật là chật vật...

Nếu anh cùng Phỉ nói chuyện..? Anh tin tưởng, thế giới này chắc hẳn không có trời sinh là kẻ thù. Hẳn là vậy đi.

Hoàn chương 12

13. Chương 13

“Người kia... chính là quản lí mới sao?”

Nam nhân nghe hỏi thoát có chút sợ hãi: “Đúng vậy. Tiểu thư... Hẳn gọi Phương Tý Thần, mới tiền nhiệm được vài ngày” Đương nhiên sợ hãi, ở trước mặt hắn là thiên kim của chủ tịch, tùy tiện một câu, sẽ làm cho hắn không có cơm ăn a.

“Thực trẻ!” Kỉ Lễ Chi hơi phồng chừng một chút, nam nhân trước mắt bất quá cũng hai hai, hai ba mà thôi. Tối trọng yếu chính là bộ dáng rất tốt, biểu tình nghiêm túc cũng là loại hình mà nàng thích.

“Quyết định!” Kỉ Lễ Chi như là đang nói cho chính mình nghe.

“A?”

“Làm việc ở đây!”

Tí tách tí tách...

Thanh âm của đồng hồ báo thức...

Phương Tý Thần không muốn đi ngủ. Thanh âm của đồng hồ báo thức cho tới bây giờ cũng làm cho người khác không muốn ngủ.

Ngày mai được nghỉ, Phương Tý Thần liều chết cũng muốn đợi Phỉ về nhà... nhà? Nơi này còn giống nhà sao? Với hắn mà nói, có lẽ chỉ là khách sạn giá rẻ mà thôi.

12 giờ...

Rạng sáng một giờ.. Quở mở cửa.....

Rạng sáng 2 giờ...

Rạng sáng 3 giờ... A! Phải đóng cửa...

Ba giờ bốn mươi, Phương Tý Thần đã tiến vào trạng thái bán mê.

Đột nhiên có tiếng khóa mở cửa, khiến anh từ trong u linh tỉnh dậy. Là Phỉ đến! Lúc này anh ngược lại có chút giật mình, nghĩ muốn giả vờ tự nhiên một chút.

Nháy mắt cửa đã mở ra, hai người giật nảy mình.”Không ngủ?” Phỉ thản nhiên nói, Phương Tý Thần lại cảm thấy được như là trách cứ bình thường.

“Tôi... Chờ cậu...” Phương Tý Thần mặt đỏ lên, giờ này khắc này, hắn cảm thấy được chính mình giống như học sinh tiểu học.

Hắn đoán được.”Làm gì a?” Phỉ đi vào cửa, hướng sofa ngồi xuống. Kỳ thật không cần nói hắn cũng đoán được.

Phương Tý Thần hít một hơi, ngay cả chính mình cũng không phát giác.”Tôi suy nghĩ... cậu vì cái gì trốn tôi!” điều này anh suy nghĩ thật lâu điều gì có thể lý giải anh đều nghĩ tới chính là không ra đáp án.

Phỉ nghĩ một chút, điều gì tới cũng phải tới.”Anh muốn biết tôi vì cái gì trốn anh?” hắn thì thào nói, hắn biết giả ngu bất quá chỉ là lừa mình lừa người.

Anh nhất định phải biết? Có trời mới biết bản thân đã nhịn bao lâu...

“Nói cho tôi biết.” Nói đi! Dù là lời nói tàn khốc anh cũng đã chuẩn bị tâm lý đón nhận

Thật là nhịn không được, hắn muốn biết liền nói đi! Phỉ đột nhiên đứng lên, nắm lấy cổ tay Phương Tý Thần.”Được! Tôi nói cho anh... Tôi đối với anh... phụ thân thân sinh của tôi, tôi muốn anh! Tôi rất muốn anh!”

Phỉ nghĩ rằng khi nói ra thì người nọ liền hiểu được, nhưng Phương Tý Thần lại hung hăng ngẩng ra một lúc.

Hắn biết Phỉ đang nói đến chuyện không tầm thường, nhưng mà nhất thời không biết phải làm sao

“A... Ý của cậu là...” Phương Tý Thần quay đầu đi, muốn từ vẻ mặt của Phỉ mà tìm ra chút manh mối.

Chịu không nổi!

Phỉ hung hãn giữ chặt và hôn Phương Tý Thần. Hắn phải làm thật người này mới hiểu được

Phỉ đối hắn... Là loại cảm tình này...?

Hoàn chương 13

14. Chương 14

Hôn rồi đột nhiên áp chế, anh cơ hồ đình chỉ khả năng suy nghĩ.

Theo bản năng mà phản kháng làm cho Phỉ có chút hờn giận. Hắn nhẹ nhàng bắt lấy tay Phương Tý Thần, cảm thấy rõ ràng người trong lòng đang run rẩy.

Thật là, thiếu chút nữa hắn đã quên, ba ba đáng yêu này còn có căn bệnh sợ hãi trong người...

“Phỉ...?” Phương Tý Thần thật sự chịu không nổi, toàn thân anh đều run rẩy lợi hại, căn bản không có khí lực phản kháng, cứ như vậy mặc cho Phỉ ôm chặt, sờ loạn da thịt anh.”Không cần, buông.. Buông ra...”

Âm điệu mê người làm cho dự vọng của Phỉ lại chậm rãi lên cao, hắn không kiên nhẫn kéo quần áo của Phương Tý Thần, hôn lên ngực anh

Thật mất cảm. Phản ứng cực hạn như vậy làm cho Phỉ càng muốn nhiều hơn.

“Phỉ... Không cần a, chúng ta đều là nam nhân...” Không hiểu, anh không hiểu vì cái gì lại biến thành như vậy, hảo nan kham, bị chính đứa con của mình ôm chặt như vậy... anh cần môi, không để rên rỉ thoát ra.”Như vậy là loạn luân a!”

Phải không?

“A...!” biểu tình mê người như vậy, Phỉ căn bản nhìn không được, cởi quần anh ra, gắng gượng không được nữa liền tiến thẳng vào bên trong hắn.

Đau quá... Phương Tý Thần cơ hồ đau ra nước mắt.

“Nếu đều là nam nhân thì đâu có quan hệ gì với loạn luân?” hai tay Phỉ nhu nhu lộng lộng ngực của Phương Tý Thần, làm cho Phương Tý Thần chỉ có thể cúi đầu thở dốc.”Tôi không muốn.”

Thực cố gắng chờ cho anh quen dần, chậm rãi mà làm cho người trong lòng có cảm giác mà phát nhiệt đứng lên. Cẩn nhẹ các điểm mẫn cảm trên người Phương Tý Thần, kinh ngạc nhìn thân thể so với nữ nhân còn mẫn cảm hơn của anh.

“Anh tốt nhất phải phối hợp một chút, bằng không tôi cam đoan người sẽ đau chết...” nâng hai chân thon dài lên, Phỉ bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“Ồ...” Phương Tý Thần rất thống khổ nhìn hắn, mong muốn có thể đình chỉ sự tra tấn này.

Vẫn là thực nhanh, Phỉ lại sờ hạ phúc của anh.”Ấn... Phỉ...” bị khiêu khích, con người diễm lệ nhiễm đầy tình dục, cơ thể bắt đầu phát nhiệt dựng thẳng lên.

Biết anh có cảm giác,Phỉ tiến thẳng vào trong, không còn nghe được kêu to thống khổ của hắn mà thay vào đó là rên rỉ không thể khắc chế được.

Anh thật là nam nhân sao...? Xúc cảm thật tốt..

Hung hăng vào trong, Phương Tý Thần không cần nói cũng phối hợp mà nâng cao thân mình, Phỉ đè anh ngã vào sô pha, tác cầu nhiều hơn.

“Ấn... Phỉ... Phỉ!” vừa lòng nghe anh gọi tên của mình, Phỉ lộng càng sâu, Phỉ không biết mình là một người kiên nhẫn như thế bằng không cũng sẽ không chờ đến bây giờ mới thượng

Hôn lên mắt anh, Phương Tý Thần cũng cuồng loạn mà đáp lại,Phỉ hoàn toàn không thể tự hỏi, trước nay chưa từng có kích thích khiến hắn đã quên cơ thể Phương Tý Thần đặc biệt mẫn cảm, lại là lần đầu tiên, căn bản không nên làm lâu như thế.

Chính là như vậy, nhưng kiềm lòng không được vẫn tiếp tục xâm nhập, bất kể hậu quả.

Hoàn chương 14

15. Chương 15

Ngủ thẳng đến khi thức giấc, Phương Tý Thần vẫn là không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Phỉ còn nằm trên người anh, còn lưu lại bên trong cơ thể anh. Đáng chết!

“Phỉ....! Đứng lên!” vỗ vỗ thân thể hần, nhìn Phỉ chậm rãi thức tỉnh.”Hỗn đản này!” không khỏi thấp giọng mắng

Nháy mắt nhìn thấy Phương Tỷ Thần, vừa lòng nhìn thân thể bên dưới đang căng thẳng, cơ hồ lộ ra vẻ mặt thống khổ, Phỉ mỉm cười, sờ nhẹ lên khuôn mặt đỏ ửng của Phương Tỷ Thần.

“Tránh ra!” Anh hiện tại không dám đối mặt Phỉ, phải nói, không biết nên làm sao đối mặt mới tốt. Loại chuyện này, làm cho anh rung động quá lớn, anh cơ hồ không thể chấp nhận... cùng với đứa con của mình ở trên giường. ai có thể thần nhiên chấp nhận a?

Loại sự tình này... không biết phải giải quyết làm sao mới tốt...

Phương Tỷ Thần thở dài một hơi, mới giật mình thôi mà phần eo đã phát đau làm anh kêu ra tiếng. Thực... Thực đau! Sao lại đau như vậy a? Đau như vậy, nhưng mà anh... anh muốn đi tắm a!

Phỉ nhẹ nhàng ôm lấy anh, giống như nhìn thấu tâm tư của anh mà dẫn anh đến phòng tắm. Xuyên qua tấm gương, anh nhìn đến dấu vết thâm thương trên người mình, thật muốn khóc!

“Phỉ...” Phỉ buông nước ấm, ôn nhu thay anh tẩy rửa.”Chuyện hôm qua... có hay không nên quên đi? Tôi biết cậu chỉ là nhất thời xúc động.”

Động tác của Phỉ không ngừng.”Anh nói đúng một nửa, tôi đúng là nhất thời xúc động, nhưng sẽ không cứ như vậy mà quên đi.” Phỉ mở to mắt chống lại anh, anh hoảng sợ.

Sao a.”Tôi là cha của cậu...” lời nói còn chưa dứt đã bị Phỉ hôn khóa môi, anh rõ ràng rành mạch nghe được Phỉ nói: “Tôi không thích nghe những lời này.”

Có lẽ, không nói gì mới đúng là biện pháp tốt nhất a.

Cứ như vậy qua được một ngày, thời gian bình thường đều trôi qua mau là vậy, nhưng hôm nay cảm giác một ngày như là một năm dài đằng đằng a. Phương Tỷ Thần vẫn nằm ở trên giường, mà Phỉ cũng không nói một chữ nào. Như vậy, so với lúc trước càng xấu hơn!

Phương Tỷ Thần không thêm để ý thương thể trên người cũng ra khỏi cửa đi làm. Kết quả của việc đi làm là khi hần vừa bước xuống giường, ngoài mặt thì giả vờ như không có việc gì nhưng trong lòng thì đang thét lớn câu đau đớn.

A... Chết tiệt! Đau quá!

“Anh không sao chứ?” trước khi anh xuất môn, đó là câu đầu tiên mà Phỉ nói, rồi mới cười lớn nhìn theo bóng anh rời đi.

Ai ~ oán thán chính mình ra vẻ, nhưng giờ có hối hận cũng không còn kịp rồi.

Chậm rãi đi vào văn phòng, mọi người lại gần hơn, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn anh, nhìn anh, anh theo bản năng nhìn lại mình, một chút động cũng khiến hạ thân anh bắt đầu đau nhức.

“Mọi người sao vậy?” nghĩ muốn giả vờ có tinh thần cũng là lực bất tòng tâm.

“Này phải.. dấu hôn không?” Nam đồng nghiệp nuốt nước miếng, nhìn kĩ vào cổ anh.

Dấu hôn...? aaaaaaaa!

Anh bối rối lấy tay che cổ mình, ngụ ý không cần nói cũng biết.

“Mẫn cảm!” Một câu này khiến mọi người đều cười, cùng với tiếng thét chói tai của nữ nhân. Kỳ thật, thời điểm anh làm quản lí là rất có uy nghiêm, tất cả mọi người có chút sợ anh. Nhưng mà như vậy thì càng có mặt lực.

Anh xoay người vào phòng, đóng cửa lại nhưng vẫn còn nghe tiếng cười bên ngoài.

Này... cả phòng này hôm nay rất có tinh thần a?!

Hoàn chương 15

16. Chương 16

“Xin chào, tôi gọi là Kỉ Lễ Chi.” Một tiếng nói rất có tinh thần đánh gãy suy nghĩ của Phương Tý Thần. Anh ngẩng đầu nhìn cô gái cao gầy trước mắt.”Thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” Nàng cúi người xuống, nhất thời làm cho anh có chút không biết làm sao.

Ra là nhân viên mới. Chính là.. thời điểm này còn có người mới vào cũng thực kỳ quái..

Phương Tý Thần cũng rất có lễ phép,cúi đầu.”Cô là người mới sao?” Là người mới sao? Kỳ quái... Chính mình rõ ràng không nghe thông báo a!

“A, tư liệu không phải đã có viết rồi sao?” Kỉ Lễ Chi mỉm cười, nàng thoạt nhìn cũng rất khẩn trương. Nàng tuy rằng là con gái của chủ tịch nhưng không có kinh nghiệm đi làm, đây là lần đầu tiên, không thể tránh khỏi khẩn trương.

A? Phương Tỷ Thần đã biết vấn đề là ở đâu.”Cô chờ một chút, cần đi xem xung quanh không?”

Chính mình là người mới... Kỉ Lễ Chi một bên nói cần một bên gật gật đầu.

Phương Tỷ Thần gọi một nữ nhân viên đưa nàng đi xung quanh, làm cho nàng có chút thất vọng, nàng nhìn kỹ nam nhân trước mắt, rất mong đợi sau này phải biểu hiện xuất sắc.

“Cậu thực nhân a ~”

“Hoàn hảo thừa dịp quản lý không có ở đây nghỉ ngơi chút thôi.” Nam tử không thèm để ý lắc lắc tay, đối với người vừa nói trả lời.”Muốn hay không cùng nghỉ a?”

.....

Xong rồi, bắt cá lại bị mắc lưới...”Tôi cũng thực nhân a, muốn hay không cùng tôi uống chén trà?” Phương Tỷ Thần cười dài nói.

“Tiền lương tháng này, trừ bớt!” nhìn thuốc lá trên tay hắn, Phương Tỷ Thần vẫn là không giảm tươi cười.”Không tồi a, đi làm mà lại nhân nhả như vậy, bất quá tôi sẽ làm cho cậu sau này không có chỗ dung thân, muốn hay không thử xem xem? Ân?”

Hắc hắc hắc...

Phương Tỷ Thần giật lấy điếu thuốc, vốn nghĩ muốn cảnh cáo hắn một chút, không nghĩ tới như vậy ngược lại làm cho tất cả mọi người xem mắt choáng váng.

Hảo... Thật khá... nam nhân này lại có điểm trong mắt mọi người.

Nếu trừ lương mà có thể cùng hắn uống trà như hắn nói, thì có trừ cũng không sao...

Ai ~ thật sự là chịu không nổi, biết rõ văn phòng cấm hút thuốc, vẫn là có người trộm hút a, khó trách văn phòng lại có mùi lạ. Phương Tỷ Thần thật sự là bất đắc dĩ.

Cái này phải trách quản lý trước quá dễ dãi, mới có thể như vậy.

Phương Tý Thần lấy tư liệu xong liền vào phòng. Không biết bên ngoài có mấy chục cặp mắt đang nhìn hắn.

“Tôi nói a, quản lí mấy ngày nay hình như đẹp hơn trước...”

“Chẳng lẽ là có người yêu???”

“Có thể a..”

Hoàn chương 16

17. Chương 17

Kêu lên đau đớn, anh không biết vì sao Phỉ sinh khí.

“Anh rất sợ tôi? Vì cái gì?” Không nhìn anh đang giãy dụa, Phỉ lạnh lùng hỏi. Thật sự là sinh khí, vì không có người nào dám không để ý tới hắn. Hơn nữa... hắn phát hiện gần đây càng ngày hắn càng để ý “ba ba” này.

Hắn chẳng những hôm nay tăng ca về trễ, còn có một bộ dáng kỳ quái, như vậy hỏi thử coi sao mình lại không tức giận.

Phương Tý Thần thân mình chấn động. Đúng vậy. nói trắng ra là anh đang có chút sợ hãi.

Sao có thể xem như không có chuyện gì? Sự tình cũng xảy ra rồi... anh tưởng tượng đến ngày đó, thân thể bắt đầu phát run. Sao lại không có thể sợ a?

Chỉ nếu đối mặt cũng cần có dũng khí lớn a

Ánh mắt của hắn tiết lộ hết tâm tư, Phỉ lại thấy tức giận, bất chấp tất cả, liền hôn lên mắt anh.

Anh hoảng sợ, tuy rằng đã có kinh nghiệm lần trước.. Nhưng là...

Ai nha ~ chính mình đang suy nghĩ gì a?

Anh mạnh mẽ đẩy Phỉ ra, há miệng hô hấp.

Trong ánh mắt Phỉ có chứa lửa giận. Duỗi tay ra, đem anh kéo vào lồng ngực, Phương Tý Thần sợ hãi run run người.

“Anh chán ghét tôi như thế?” Phỉ chậm rãi mở miệng, có chút bất đắc dĩ.

Phương Tý Thần không tiếp lời, thân thể cùng người khác tiếp cận gần bản làm anh không thể nói nên lời, chỉ có thể nhẹ nhàng cử động đầu.

Nhưng là Phỉ không thấy được. Không có nghe đến anh nói chuyện, liền nghĩ rằng anh thực sự ghét mình, cắn chặt răng Phỉ đem Phương Tý Thần đặt lên sofa

Đau!

Mở mắt to nhìn Phỉ, tâm anh nhuyển lại.

“Mẹ nó... Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, tôi tìm lòng không đậu.” Phỉ khó mới có được một lần ôn nhu, Phương Tý Thần nhìn đến tròn tròn mắt.

“Tôi tôi tôi...” anh có chút nói không ra lời. đầu lưỡi hôm nay thực vô dụng, Phương Tý Thần nghĩ muốn cắn phứt đi cho rồi.”Tôi biết... Không... Không phải a ~ tôi là nói... Tôi biết cậu không ác ý...”

Muốn nói lời cự tuyệt nhưng không được, anh hít sâu một hơi.”Nhưng là chúng ta không thể như vậy.”

Một câu, anh không biết lại kích thích Phỉ.

=====

Hoàn chương 17

18. Chương 18

Phỉ hôn lên đôi mắt của Phương Tý Thần, cũng như những lần trước hôn đến khi anh không chịu nổi

Lần này, Phương Tý Thần không có đẩy hấn ra, mặc cho hấn hôn. Phỉ cuồng bạo hôn biểu thị rằng hấn đang hết sức tức giận, Phương Tý Thần có điểm hơi sợ nằm yên trong lòng Phỉ.

Tại sao nói anh phải nằm yên, chính là khí lực của Phỉ lớn hơn anh, muốn đẩy Phỉ ra, anh cũng không phải

là đối thủ.

“Anh đang nghĩ gì?” Phỉ buông anh ra, vì tức giận mà giọng nói khàn khàn nhất thời làm cho Phương Tý Thần hoảng loạn.”Nếu không thích tôi, ngày đó cần gì phải dụ dỗ tôi?”

A?

Khuôn mặt suất khí của Phỉ gần sát, Phương Tý Thần nhất thời sửng sốt không thể trả lời.

Hắn nói chính là chuyện hôm đó anh uống say...?

“Ngày đó, tôi say.” Ý của Phương Tý Thần chỉ muốn khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ, nhưng hai má anh vẫn nhiễm một màu đỏ ửng.

“Vậy ý anh muốn nói, anh uống say rượu là có thể tùy tiện cùng nam nhân trên giường?” Phỉ nghe xong càng giận thẳng đến khi hắn bị Phương Tý Thần cho một cái tát.

“Ý của cậu là gì?” Ba! Năm đầu ngón tay hắn rõ trên mặt, cái này Phương Tý Thần cũng tức giận, anh trừng to mắt nhìn nam nhân phía trước.

Thú vị... thật là có hứng thú...

Phỉ nhẹ nhàng cười, mang theo một cỗ tà khí.”Tôi còn nghĩ anh là con mèo nhỏ không bao giờ tức giận...” ánh mắt như vậy, hắn thích.

“Cậu đang nói gì...” Phương Tý Thần mặt nhăn mày nhíu nói, anh đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực, Phỉ áp anh xuống sofa chế trụ hai tay của anh.

“Nói như vậy... anh không sợ tôi mất đi lý trí lại cường bạo anh thêm một lần sao?” Phỉ mỉm cười, cảm thấy được người dưới thân không ngừng run rẩy, tâm tình hắn đột nhiên tốt hẳn lên.”Lão ba... đây là tử huyệt của ngài sao.”

Không ngừng giãy dụa nhưng lúc này anh thực sự không có khí lực, giống như một con mèo nhỏ sợ người mà mất đi khí lực, Phỉ nói rất đúng đây chính là tử huyệt của anh.

“Buông ra!” thân thể rất sợ hãi, thật hận không thể lập tức thoát khỏi lòng ngực của Phỉ, nhưng lại muốn giả trang một bộ mặt không hề sợ sệt.

“Anh đối tôi...rất cục nghĩ gì?” tình thế lộn xộn như vậy, dục hỏa của hắn lại bị Phương Tý Thần khơi gợi, nhưng đầu sỏ gây chuyện còn không biết gì.

“Gì a?” Anh ngây ra một lúc.”Cậu... cũng coi như là một người tốt đi?” Hấn đang hỏi gì a? loại vấn đề này hấn nên hỏi học sinh tiểu học đi?

Phỉ cúi đầu chôn trước ngực Phương Tý Thần, rầu rĩ cười.

Hấn đang nói gì a? Tôi không phải hỏi vấn đề này...

“Uy... mau đứng lên!” đầu của Phỉ trên ngực mình, Phương Tý Thần có cảm giác thực kỳ lạ.

“...” Phỉ hơi chút ly khai thân thể anh.”Đã biết đã biết, anh là một tên trì độn, tôi đây cũng chỉ có thể chậm rãi chờ.”

Chờ...? Chờ gì a?

Phương Tý Thần còn chưa kịp nghe và hiểu những gì hấn nói, đã bị hấn ôm lấy.

“Ngoan ngoan đi tã rửa đi.” Phỉ mỉm cười nói.

Muốn làm cái gì nữa a? Lại đột nhiên đối với anh tốt như thế.... trong đầu Phỉ rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Phương Tý Thần lo sợ cầm theo quần áo vào phòng tắm, điều anh không biết chính là điều khủng bố còn đợi anh ở phía sau.

Hoàn chương 18

19. Chương 19

Ngày kế tiếp, hai người lại giống như lúc trước, Phỉ không hề đối anh làm chuyện gì không tốt, Phương Tý Thần cũng tận lực về sớm nấu cơm, trên bàn cơm lại có hai người. Chính là hai người đều biết, sự tình sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

Phỉ đối với anh cũng trở nên thân hơn rất nhiều, ánh mắt cũng khác trước kia. Điều này làm cho Phương Tý Thần cảm thấy thực mê hoặc, anh rõ ràng là không thể nhận đoạn tình cảm này, nhưng mà dạo gần đây khi có Phỉ bên cạnh anh cảm thấy thực an tâm.

Đương nhiên là Phỉ vẫn là không làm việc cho đảng hoàng, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ đến phòng thí nghiệm, nhưng phần lớn thời gian đều ở nhà?? Để chờ ăn cơm.

Nghĩ đến hần, Phương Tý Thần lại kìm lòng không đậu thở dài.

“Uy! Lão nhân!” Nghe thanh âm đó, Lưu Kiên Quyết Sơn liền biết là Phỉ. Hần không thể che dấu mà thở dài, nghĩ chính mình cũng là tiền bối là lão nhân trong giới khoa học, hiện tại cư nhiên bị một thiên tài trẻ tuổi trong giới khoa học gọi là” lão nhân”, ai ~ thật sự là... Nhưng mà mình cũng không có biện pháp, ai kêu Phỉ làm được nghiên cứu khiến người người bội phục a?

“A, là Phỉ a...” Lưu Kiên Quyết Sơn tận lực dùng ngữ khí hòa ái dễ gần mà nói chuyện, dù sao Phỉ rất ít khi chủ động liên lạc với ông, hần cùng ba ba hần đều là một dạng!”Sao vậy a, có chuyện gì? người cùng Tý Thần cãi nhau sao?”

“Không có, không cùng hần cãi nhau.” Về lạnh lùng của Phỉ lại quay trở về.

“Vậy người là gặp chuyện gì khó khăn sao?” Sự tình lần trước, xem ra đã được giải quyết rồi.

“Uy, tôi hỏi ông...” Vẫn là tiếng nói lạnh lùng.”Phải làm sao để theo đuổi một người a?”

Gi? Não của Lưu Kiên Quyết Sơn tạm thời đình chỉ hoạt động đến hơn mười giây, mới chậm rãi mở miệng: “Người... Người thích ai sao?”

Đúng a, này cũng không phải chuyện kinh ngạc gì, đứa nhỏ tuổi cỡ hần, nhất định là có a...

Chính là...không phải ở Đức hần là hoa hoa công tử sao? Bạn gái một người rồi một người, sao lại không biết cách nào theo đuổi a.....? lại đặc biệt chạy tới đây hỏi ông?

Lưu Kiên Quyết Sơn đẩy một bụng nghi hoặc

“Hỏi vô nghĩa? Ông trả lời tôi là được rồi.” Phỉ không kiên nhẫn.

“A... người tặng hoa, lời ngon tiếng ngọt vài câu...”

“Tặng hoa?” Phỉ nghi hoặc một chút. Tuy rằng lịch sử bạn gái của hần huy hoàng, nhưng là đều là nữ sinh chủ động, hần cũng chưa từng làm qua loại chuyện này.”Tặng hoa thì tốt rồi?”

Tại sao lại nói vậy a? Với diện mạo này của hần, hần là muốn nữ sinh nào cũng dễ như trở bàn tay đi?”Bằng không người đưa nàng đến nơi nào lãng mạn...”

Lưu Kiên Quyết Sơn cũng thực nhức đầu, ông đã lớn tuổi như vậy làm sao biết cách nào khiến nữ hài tử vui a? Ông chỉ có thể sử dụng lại biện pháp trước kia đã áp dụng với lão bà của mình.

Loại chuyện này... sao lại cùng ông thương lượng?

“Người hần là đến hỏi Tỷ Thần đi? Hần hần là biết nhiều a...”

Lời nói của hần lập tức bị đánh gãy: “Lão nhân! Người ta theo đuổi chính là hần a.”

Cái gì? Hần vừa nói đến cái gì?”Người... Người vừa mới nói...” tế bào não của Lưu Kiên Quyết Sơn nhanh chóng nổ tung.

Không nên không nên, nhất định là làm việc mệt mỏi nên nghe nhầm... nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút...

“Ông không có nghe sai!” Phỉ thực hoài nghi có nên tin cây lão nhân này hay không.

“Hần là phụ thân thân sinh của người... người ai cũng có thể thích chính là không thể thích hần!” Lưu Kiên Quyết Sơn suy yếu nói, đầu của ông lại bắt đầu đau.

“Không phải hần sinh, có huyết thống thì như thế nào!” Phỉ nói rất thoải mái, lão nhân đầu bên kia nghe thực sự trầm trọng.

Ông biết rõ Phỉ, hiện tại không có khả năng khuyên hần buông tha. Nhưng ông rất rõ ràng Phương Tỷ Thần là một người yếu đuối, dù sao hần cũng là một đường nhìn Phương Tỷ Thần lớn lên, đối Phương Tỷ Thần thực quan tâm.

Kia phải làm sao? Lưu Kiên Quyết Sơn thật sự không tránh khỏi ngắc đầu hỏi trời, nếu lúc trước sớm biết loại sự tình này sẽ phát sinh, ông nhất định không đem Phỉ từ Đức về đây. Hiện tại ông chỉ có thể tận lực kêu Phỉ không cần thương tổn Phương Tỷ Thần.

Sau đó, Phương Tỷ Thần đang công tác lại nhận được một bó hoa, hại anh trở thành trò cười của mọi người. Không chỉ là như thế, thế nhưng lại là tặng hoa hồng...

Hoàn chương 19

20. Chương 20

Tức giận lan tràn trong lòng Phương Tỷ Thần, anh lẳng lặng chờ Phỉ về nhà.

“Đã về sao?” Phương Tỷ Thần trừng trừng nhìn Phỉ, gần từng tiếng nói: “Phỉ... cậu chẳng phải là nhìn tôi không vừa mắt sao?”

“?” Trong lòng phỉ xuất hiện một dấu hỏi to đùng, lập tức dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Không có a. Ai nhìn anh không vừa mắt?”

Ấc ~”VẬY cái này là sao?” Phương Tý Thần cầm bó hoa hồng đặt trên sô pha lên, hung hăng nhét vào trong tay Phỉ.”Cậu là đang lấy tôi ra làm trò đùa sao?” Phương Tý Thần tiếng nói bình tĩnh áp chế tức giận.”Cậu có biết tôi hôm nay ở công ty...”

“Ồ công ty có gì sao?” Những lời này khơi gợi sự chú ý của Phỉ, bất quá không cần anh nói, Phỉ đại khái cũng có thể đoán được tình huống

“Tôi..” Phương Tý Thần nhất thời không nói, anh biết nếu nói ra, Phỉ nhất định sẽ cười. Quả đúng như anh nghĩ, Phỉ nhìn hấn bằng đôi mắt mang theo vài phần ý cười.”Tôi không nói cho cậu.” Phương Tý Thần oán hận nói.

Cái này như thế nào anh có thể nói ra? Hôm nay anh ở công ty nhận hết cười nhạo của mọi người, hại anh cả ngày phải trốn trong văn phòng, ngay cả cửa cũng không dám bước ra. Đây... cái này làm cho mặt mũi quản lý của anh mất không còn sót gì?

Hơn nữa, cơ hồ tất cả mọi người đều thảo luận về” tình nhân bí mật” của anh, khiến cho anh hết đường chối cãi, có người còn chắc chắn nói anh sắp kết hôn, này... Ai ~

“Nói ~ không cần thẹn thùng a.” Phỉ phát hiện bản thân rất thích trêu ghẹo Phương Tý Thần, nhẹ nhàng kéo anh vào trong ngực, tới gần bên tai anh nói.

Phương Tý Thần bỏ tay hấn ra, xem ra vẫn còn sinh khí

“VẬY ý của cậu là gì?” Phương Tý Thần chỉ lên bó hoa hồng.

“Tôi thích anh.” Ngữ điệu của Phỉ thoải mái, tương tự như hấn đang nói đùa.”Cho nên tôi tặng hoa... anh không vui sao?”

“Cậu..... cậu vừa nói gì??” Phương Tý Thần kinh ngạc cực độ, dọa đến não bộ ngừng hoạt động.

Hấn..... Hấn nói hấn.... Thích anh.....? Thật vậy chẳng? Hấn là đang nói vậy sao?

“Anh không thích sao? Lão nhân kia nói anh nhất định sẽ thích.....” Phỉ mang theo cảm giác không có gì to tát cả nhìn bó hoa, hướng Phương Tý Thần lộ ra nụ cười thần nhiên.

Lão nhân kia..... Phương Tý Thần biết Phỉ đang nói tới ai, anh thề, ngày mai nhất định đi làm thịt lão ta...

“Thật sự không thích?” Phỉ lại bước lên, không nặng không nhẹ ôm chặt Phương Tý Thần, không hiểu vì cái gì, Phương Tý Thần cứ nhiên lại có cảm giác động tâm...!?

“Không có... Tôi thực thích...” Phương Tý Thần khẽ cắn môi, lần đầu tiên không dựa vào thuốc, anh nói ra lời nói thực tâm.

Trời... Trời ạ ~~ hần hảo đáng yêu...

Phỉ đem Phương Tý Thần ôm thật chặt, đột nhiên phát hiện, thân thể anh cứ nhiên không phát run!?

“Thần...” hần đột nhiên gọi tên Phương Tý Thần, hơn nữa gọi thật thân mật.”Chúng ta.. có thể làm không?”

“Ân? Là ý gì?” anh cũng cảm giác được, thân thể của chính mình, cứ nhiên lại không có bài xích.... Sao lại vậy.....?

“Đến làm tình...” Phỉ gợi tình nói, thuận tay thoát y phục.

Hoàn chương 20

21. Chương 21

“.....!” vẫn như lần trước, Phương Tý Thần bị Phỉ nắm lấy hai tay, cơ hồ không còn lực. Phỉ cứ như vậy một đường hôn xuống, tay lại không an phận tiến vào bên trong quần áo của anh.

“Phỉ... Từ từ...” Phương Tý Thần ý muốn giãy dụa, nhưng mà thân thể cùng não bộ không có sự phối hợp, anh phát hiện bản thân đang chìm đắm trong nụ hôn của Phỉ, không thể tự kiềm chế.”Uhm ~”

Phỉ thoát quần áo của Phương Tý Thần đi, Phương Tý Thần vẫn là có ý không muốn hợp tác.

“Không cần tự lừa chính mình...” Phỉ cười bỏ hết y phục trên người mình.”Anh cũng thích tôi đi?” Đúng không. Chẳng lẽ không đúng sao?

“...” Anh cũng không biết, chính mình đối với Phỉ là như thế nào. Đối với anh, Phỉ khác người bình thường một chút; nói là thích... giống như đặc biệt hơn thích, chẳng lẽ đây là yêu sao. Nhưng là... Không có khả năng a! Phỉ... Phỉ là đứa con...

Thời điểm mới nghĩ tới đó, đã bị Phỉ hôn tới tấp. Đầu lưỡi nhẹ nhàng xâm chiếm, cảm giác thoải mái khiến Phương Tý Thần quên tình huống hiện tại.

“Suy nghĩ đi đâu?” âm thanh khàn khàn trầm thấp của Phỉ truyền đến, kéo Phương Tỷ Thần quay về hiện tại.”Anh đang nghĩ tới tôi sao?”

“Không phải!” Phương Tỷ Thần đỏ mặt phủ nhận, “Tôi đang suy nghĩ tới cuộc họp ngày mai...” Tùy tiện tìm một lý do qua loa tắc trách.

Bỗng nhiên điện thoại đột nhiên vang lên.

“Không cần nghe.” Mặt nhăn mày nhỏ, Phỉ giữ chặt Phương Tỷ Thần thuận tay kéo áo sơ mi trên người anh ra, trêu đùa những điểm mẫn cảm.

“A!” Phương Tỷ Thần nhẹn không được mở miệng, lập tức gắt gao ngậm chặt miệng lại. Như vậy rất mất mặt, anh nhìn lại bản thân mình, cơ hồ chỉ có thể dùng hai chữ dâm đẳng để hình dung.

Thân thể Phương Tỷ Thần nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, hai chân hướng về Phỉ mà mở rộng ra, để cho Phỉ tự ý làm gì thân thể mình, tay cũng không nghe theo não mà hướng đến tìm kiếm thân thể của Phỉ. Như vậy liền giống như là chính mình chỉ đang chờ Phỉ tiến vào thôi... sao lại như vậy? Chính mình cứ nhiên lại...

Phỉ mỉm cười, biết người này đã bị mình mê hoặc, cũng đúng lúc, hẳn vì Phương Tỷ Thần mà đã vài ngày không có giải quyết dục vọng rồi...

Ngón tay sáp nhập mật huyết của Phương Tỷ Thần, vốn nghĩ đến anh sẽ hô đau, không nghĩ tới anh lại muốn, rất nhanh liền thích ứng sự xâm nhập của mình

Dạy dỗ thật tốt... mỗi ngày sau này, nhất định sẽ ngoan rất tốt a?

Phỉ rất cao hứng, thẳng đến khi nghe được tiếng chuông cửa, lấy đi lực chú ý của Phương Tỷ Thần.

Cố sức đẩy Phỉ ra, Phương Tỷ Thần dùng hai mắt mờ đục sương mù nhìn ra thân ảnh ngoài cửa, xem người đến là ai.

Hách!

Trong thời gian như chớp, nhanh chóng mặc quần vào thắt lưng hảo.”Phỉ...!” Phương Tỷ Thần hạ giọng, “Tôi... đồng nghiệp trong công ty đến đây...”

Kỉ Lễ Chi ở ngoài cửa, cúi nhẹ đầu.

“Fuck!” Phỉ khó chịu mặc lại quần áo, nhìn Phương Tỷ Thần đứng dậy mở cửa. Nhìn người ngoài cửa.

Hắn không khách khí đánh giá người vừa tới. Là nữ nhân.

“Quản lý, tôi đem tài liệu tới cho ngài.” Kỉ Lễ Chi không chút khách khí tiến dần từng bước, cười dài nhìn Phương Tỷ Thần.

Này... đây là nhà của quản lý! Không tòi a, rất có thưởng thức.

“A... Cảm ơn cô...” Phương Tỷ Thần thăm hồ chính mình hồ đồ, cứ nhiên để quên tư liệu ở công ty.”Muốn uống chén trà hay không?”

Cư... cứ nhiên còn mời người này ở lại? Phỉ phỉ khó chịu nghĩ, nhìn bộ dáng cao hừng của Kỉ Lễ Chi, hắn chắc chắc nàng nhất định thăm mền Phương Tỷ Thần, mà Phương Tỷ Thần cứ nhiên còn giữ nàng lại dùng trà...?

Ha hả a... Chờ trứ xem đi, hắn nhất định chinh chết Phương Tỷ Thần...

Hoàn chương 21

22. Chương 22

Ánh mắt của nàng lập tức đối diện ánh mắt của Phỉ.

Hơi hơi kinh ngạc một chút, cơ hồ không thể tưởng tượng, trên thế giới cứ nhiên có một nam nhân khi tức giận lại suất đến như vậy. Đột nhiên, nàng đã nhận ra địch ý trong mắt của Phỉ.

“Quản lý, vị này chính là...” Kỉ Lễ Chi nhợt nhạt mỉm cười, nhìn không ra trong lòng nàng đang có sóng trào mãnh liệt.

Phỉ?! Nên nói sao a...”Đúng rồi... quên... Đã quên giới thiệu với người... Giới thiệu... Hắn... Hắn là.... của ta...”

“Cháu.”

Đang trong lúc Phương Tỷ Thần bối rối không biết trả lời sao cho phải, Phỉ đứng một bên mở miệng, vừa vặn giải quyết quần cảnh của Phương Tỷ thần.

Nhưng là, không khó phát hiện, trong lời nói thản nhiên của Phỉ che dấu hờn giận rất lớn.

Phương Tý Thần đương nhiên là biết nguyên nhân, không cần Phỉ nói ra nhưng hấn cảm nhận được trong ánh mắt Phỉ tràn ngập lửa giận.

“Hấn là cậu của tôi.” Ánh mắt của Phỉ chậm rãi đảo qua Phương Tý Thần.”Có vấn đề gì sao?” Phương Tý Thần chân động, đáng sợ ... a, không dám nhìn thẳng vào mắt Phỉ.

Loại này tình hình, quả thực rất khiêu khích

Kỉ Lễ Chi cũng cảm nhận được tình huống, nên chậm rãi mở miệng: “A... Quần lí... tôi nghĩ tôi nên về trước thì tốt hơn.”

“Tôi tiễn cô?” Phương Tý Thần không chút suy nghĩ, cư nhiên cứ như vậy mà thốt ra.

“Không cần.” nàng nhìn Phỉ.”Tôi tự mình về là được rồi. Gặp lại sau.” Câu cuối cùng, là nói với Phỉ.

Không nói gì, thẳng đến khi cửa đóng lại.

“Phỉ...” còn chưa nói xong Phương Tý Thần đã bị Phỉ hung hăng áp lên tường.

“Mẹ nó!” Phỉ nhanh chóng cởi quần Phương Tý Thần, ngón tay mạnh mẽ sáp nhập trong cơ thể.”Có gì phải khẩn cấp...” Phương Tý Thần cảm thấy đau, hai tay gắt gao nắm chặt lấy quần áo chính mình.”Để nữ nhân đến tận nhà? Sao! Quần lí?”

Phỉ càng sát nhập mạnh hơn, nhìn lại bộ dáng nhịn đau của Phương Tý Thần, khí tức liền tan ra. Nhẹ nhàng liếm những điểm mẫn cảm trên người Phương Tý Thần. Hấn biết hấn đang sinh khí.

“Phỉ...” không thể chống lại Phỉ, dù sao thì khí lực của cả hai cũng chênh lệch quá lớn, Phương Tý Thần quyết định buông xuôi. Không có biện pháp, cũng chỉ có thể hảo hảo giải thích.”Cô... cô ấy là đồng nghiệp mới của tôi...” Phương Tý Thần cúi đầu nói.

“huh?” ngón tay của Phỉ xâm nhập càng sâu, Phương Tý Thần hít sâu một hơi.”Rồi sao a?”

“Tôi.. Tôi đối cô ấy không có ý gì...” Phương Tý Thần giải thích, bởi vì hấn cảm thấy Phỉ đang ghen.

“Phải không? Chính là tôi cảm thấy cô ta có ý với anh.” Phỉ trừng trừng nhìn Phương Tý Thần, hấn đương nhiên biết Phương Tý Thần đối cô ta không có ý gì, cho nên chuyện này không quan trọng. Nhưng mà... tưởng tượng tới nữ nhân kia tự động dâng tới cửa, hấn liền lửa giận công tâm. Phương Tý Thần cư nhiên lại mở miệng muốn tiễn người về nhà, muốn chết!

“Anh đêm nay... Không cần ngủ...” nhẹ nhàng nói, làm cho Phương Tý Thần cơ hồ há hốc mồm, một trận

run sợ truyền qua toàn thân, hấn quả thực không dám thiết tưởng hậu quả...

Nói thực ra, há hốc mồm phải là Kỉ Lễ Chi mới đúng.

Vốn, nàng có kế hoạch ở lại nhà Phương Tý Thần một chút, thử ý hấn. Không ngờ lại bị đứa cháu đó một đường phá hư kế hoạch.

Cái gì a, tốt xấu gì nàng cũng là con gái của chủ tịch, là người thừa kế xí nghiệp sau này a! Tên kia cư nhiên dám đối với nàng vô lễ như thế...

Hơn nữa, nếu như đúng thực là cháu của Phương Tý Thần, hấn có cần phải khấn trương như thế không?

Còn có cái tên tự xưng là cháu kia, trong mắt đầy địch ý...

Trực giác của nàng cho thấy chuyện đó không hề đơn giản như vậy, như vậy, có lẽ cần phải quan sát thêm...

Hoàn chương 22

23. Chương 23

Bên trong nhà, hai bóng người gắt gao đong đưa, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc khiến người khác mặt đỏ tim đập, đó chỉ là khúc dạo đầu của đêm.

Phỉ mới đưa vào ngón tay thứ hai, Phương Tý Thần liền chịu không nổi. Thân mình tuyết trắng cong lên ý muốn nhiều hơn. Một tia lí trí còn lại khiến anh muốn chết đi cho rồi.

Phỉ xấu xa hôn lên phía dưới mẫn cảm của Phương Tý Thần, điểm kích thích ấy khiến Phương Tý Thần thiếu chút nữa là hỏng mất. Sao lại có thể như vậy? Thân thể này nhất định không phải là của mình a?

Bên trong miệng phát ra âm thanh rên rỉ dâm dăng, đây có thật là mình không? Cho đến nay chưa khi nào mình lại nghĩ đến tình dục...

Phỉ đột nhiên đình chỉ động tác, nhưng khiêu khích lại càng mãnh liệt hơn. Cảm giác trống rỗng xâm nhập thân thể Phương Tý Thần, toàn thân lại càng thêm mẫn cảm.

Ồ... Thật là khó chịu...

Nhìn người bên dưới không ngừng vắn vẹo thân mình, Phỉ nhợt nhạt cười, lấy tay chỉ vào hạ thân mẫn cảm của Phương Tỷ Thần.”Muốn sao? Nói ra... Tôi liền cho anh.”

Mặc cho Phương Tỷ Thần dùng ánh mắt khẩn cấp nhìn, Phỉ vẫn là bất vi sở động.”Phỉ... Ô... Tôi... Tôi muốn...” Phương Tỷ Thần buông tha cho tự tôn, buông tha cho nội tâm luôn phòng bị, mở miệng cầu hấn.

“Ha hả a... Đúng vậy, tuân mệnh...” sau đó liền vào trong cơ thể Phương Tỷ Thần.

Phương Tỷ Thần không nghĩ tới cư nhiên hấn lại mạnh như vậy, lập tức thân thể không thể thích ứng, thân thể cứng ngắc, nước mắt rơi ra lại bị phỉ nhẹ nhàng hôn sạch.

“Thần... tôi động a...” lời nói ôn nhu kém xa hạ thân thô bạo, Phương Tỷ Thần cúi đầu kêu lên.

“A... A... Phỉ.... Chờ... Chờ một chút...” nhẹ nhàng ngăn cản, hai tay lại bị Phỉ kéo cao lên.

“Không thể dừng được...” Phỉ thì thào nói, bên trong cơ thể Phương Tỷ Thần tăng thêm tốc độ.

“Ô ô...”

Một đêm, tựa hồ như mới bắt đầu.

Này... đây là sự thật chăng?

Phương Tỷ Thần thân thể xanh xao yếu đuối, hồi tưởng câu lúc này Phỉ vừa mới nói.

Tôi yêu anh...

Những lời này... là do hấn nói sao?

Phương Tỷ Thần trong lòng không ngừng vang lên nghi vấn. Nhìn nam nhân ngủ say bên người, trong lòng chậm rãi gợn sóng.

Nếu nói hấn không phải con anh... Anh đây có thể thương hấn không?

Hiện tại... Hấn là... Hách ~!

“Còn không ngủ a?” Phỉ áp đảo Phương Tỷ Thần, hôn mạnh anh.”Suy nghĩ gì?”

“Không phải!” nhần nhịn cảm giác đau đớn bủn rủn toàn thân, Phương Tý Thần hỏn hển phủ nhận. Hắn không biết Phi đã thức khi nào, không phải là hắn giả bộ ngủ đi?

“Kia... Ngủ?” Phi khó có được ôn nhu.

“Àn...” Phương Tý Thần gật gật đầu, ngã vào lòng Phi.

Kỳ thật, mọi suy nghĩ của hắn đại khái đã rõ ràng... nhẹ nhàng nhìn nam nhân trong lòng, hắn lần đầu tiên cảm thấy luyến tiếc...

Hoàn chương 23

24. Chương 24

Hôm nay cũng không phải là một ngày tốt trời trong nắng ấm.

Nếu nói chính xác hơn, bão.. hôm nay có bão.

“Mẹ nó! Trời bão mà còn đi làm ~!” Không được nghỉ dù trời bão, một đám đến công ty báo danh, trên mặt mỗi người đều viết chữ chặt vật không chịu nổi... Mắng thô tục, đã rất là văn nhã rồi a.

Phương Tý Thần mặt nhần mảy nhú, ở trong phòng còn nghe vọng lại âm thanh oán giận của mọi người. Nếu có thể nói ra anh cũng muốn nói rằng hôm nay anh cũng muốn được nghỉ a. Sáng nay thiếu chút nữa là lấy điện thoại xin phép nghỉ rồi... Nhưng mà, chính mình dù sao cũng là quản lí... nếu ngay cả chính mình cũng xin nghỉ, ở công ty chẳng phải là ai cũng không muốn đi làm sao.

Nghĩ đến đây, khê cắn môi.

Điều thần kì chính là mọi người dù oán giận nhưng đều có mặt đầy đủ a.

Này, nếu nói được? Hiện tại chẳng phải là nên thoải mái ra ngoài nhìn mọi người và nói: đúng vậy! Chúng ta cùng nhau làm việc ~ thời tiết hiện tại làm việc rất thoải mái a.

Nhưng mà mọi người đang tức giận hay là thôi đi.

“Ai ai ai ~ sớm an a.” Lộ Lộ vẫn tung ra chiêu bài tươi cười, hướng mọi người chào hỏi, tâm tình của hắn dù tốt đến đâu cũng bị cơn bão này ảnh hưởng.

Cho nên, Lộ Lộ, có thể nói là động vật cát tường trong bộ phận quản lí của anh

Trái với bộ mặt lãnh đạm của Phương Tý Thần, Lộ Lộ luôn luôn có vẻ mặt tươi cười. Lộ lộ, là đồng sự ăn ý của anh cùng anh ở chung một chỗ cũng thật xứng đôi

“Quản lí, chào buổi sáng.” Bước vào phòng quản lí, Lộ Lộ cùng Phương Tý Thần bàn về chuyện thời tiết.”Hôm nay thật đúng là không tốt, bão cũng không được nghỉ.”

“Đúng vậy, nhưng mà tất cả mọi người đều tới, làm cho tôi kinh ngạc.” không hiểu vì cái gì, anh nếu cùng ở một chỗ với Lộ Lộ thì bản thân luôn có cảm giác an tâm, có lẽ là do toàn thân Lộ Lộ từ trên xuống dưới đều tỏa mát ra một loại khí tức vô hại với người và vật.

“Cái kia...” Lộ Lộ vẫn là cười.”Anh có bận gì không?”

“A?” Đây...”Sẽ không a... tôi không bận.”

“Hôm nay trốn việc cùng đi uống cà phê đi.”

“Như vậy?” trốn việc, anh là lần đầu tiên làm loại sự tình này.

Cuối cùng, anh vẫn đi, anh cùng Lộ Lộ đến quán cà phê cuối phố cách công ty không xa, trong trời gió bão uống cà phê.

“Có gì không tốt đâu? Ngẫu nhiên đi một lần thôi.” Chính Lộ Lộ cũng không dám tin tưởng cư nhiên hẳn có thể đem quản lí mỹ nam lạnh lùng nhất công ty trốn việc, thật là điều này giống như trong mơ

“... Ân.” Cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Vào quán cà phê, Lộ Lộ có điểm chân chờ ngại mở miệng: “Anh có người yêu sao?”

Vừa nghe xong Phương Tý Thần liền biết Lộ Lộ muốn theo đuổi mình, liền ngây cả người

“Đây... Đây... Không có a...”

“Tôi đây... có thể theo đuổi anh không?” Lộ Lộ cười, vẫn là nụ cười mê người.

Phương Tý Thần hoàn toàn ngốc, anh biết biểu tình của mình hiện tại rất khó xem.”Cậu nói gì..”

Lộ Lộ vẫn là cười..”Tôi nhất định theo đuổi anh...”

Này... ngay tại thời khắc đó, anh thấy được một khuôn mặt quen thuộc.

Hoàn chương 24

25. Chương 25

Cứ như vậy ngồi im lặng, không gian của ba người như bị đóng băng.

Phương Tý Thần cảm thấy đau đầu, trên mặt của Phỉ vẫn là nụ cười tao nhã. Vốn anh không có làm chuyện thẹn với lòng, nhưng mà bị Phỉ bắt gắp. Làm cho anh cảm thấy bản thân đã làm chuyện gì có lỗi, Phương Tý Thần ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy chột dạ.

Sao lại trở nên như vậy?”Sao cậu lại đến đây?” Phương Tý Thần cơ hồ chỉ dùng ngữ khí mỏng manh để nói chuyện, anh cảm thấy khiếp sợ như là nhìn thấy quỷ.

“Do bão lớn nên tôi tới đón anh, cậu.” Phỉ hơi hơi cười, nhưng lại ẩn chứa sát khí.

Phương Tý Thần ẩn ẩn cảm nhận được, nam nhân đang tức giận.

“Ác... Thật sự là một đứa nhỏ tốt..” Lộ Lộ nghĩ nghĩ phải biểu đạt một chút thiện ý, nhưng chớp mắt bị ánh mắt của Phỉ chém tới.

“Anh không cần đi làm sao? Tôi thực lo lắng cho anh...” Phỉ đột nhiên thốt lên, hai người liền ngẩng người. Lo lắng... Đúng vậy. Phỉ chưa sót nghĩ, hẳn là lần đầu tiên lo lắng cho một người như thế, lo lắng đến nỗi bản thân nóng ruột nóng gan, nhưng là, người trước mắt này cố tình cái gì cũng không hiểu.

Muốn làm... Muốn làm gì a... Hắn nói hắn lo lắng anh... Đây là thật chẳng? Phương Tý Thần trộm nhìn gương mặt cương nghị của Phỉ, lại cảm thấy được không giống đang nói giỡn.

“Ách... tôi nghĩ hôm nay cứ như vậy đi.. bão như vậy hay là trở về nghỉ ngơi đi...” Tính Lộ Lộ thức thời, chạy nhanh khỏi cuộc gặp mặt đó.

Nói là gặp nhau uống cà phê nhưng cảm thấy giống như một cuộc meeting, ai kêu sát khí của Phỉ lại rõ ràng như vậy?

A a a ~ thật sự là đáng tiếc... thật vất vả mới tìm được cơ hội cùng hắn ở chung một chỗ nói chuyện... Lộ

Lộ khẽ thở dài, đột nhiên cảm thấy phía sau có một đạo hàn ý lạnh lùng.

“Đi trước, không quấy rầy.” Hắc đem Phương Tỷ Thần rời khỏi, quay đầu lại còn cấp Lộ Lộ một cái tươi cười lạnh lùng, biểu tình kia giống như là đang nói: anh nghĩ cũng đừng mong nghĩ, hắc là của tôi!

Phương Tỷ Thần gỡ tay Phỉ ra, nhưng là bị hắc mạnh mẽ kéo vào trong lòng, ngay trên đường lớn. Tuy rằng trời đang bão nên trên đường không có bao nhiêu người, nhưng anh vẫn là hoảng sợ.

“Cậu.. cậu điên ư...?” Phương Tỷ Thần đỏ mặt thở dốc, ý muốn ly khai.”Cậu nhanh buông ra.”

Phỉ lần đầu tiên đối với Phương Tỷ Thần có ý muốn chiếm đoạt, làm cho Phương Tỷ Thần có chút kích động không biết làm sao.

“Có việc gì, không có ai nhìn thấy.”

“Cậu...” Phương Tỷ Thần thật không hiểu được phải làm sao mới tốt.

“Vì cái gì cùng cô ta một chỗ?” Phỉ nói, làm cho Phương Tỷ Thần cảm thấy rùng mình.

Hắc đang sinh khí, Phương Tỷ Thần có thể cảm nhận được, cũng hiểu được nếu chính mình không giải thích được, Phỉ sẽ không bỏ qua.

Chính là, nếu nói trắng ra chẳng phải là hai người giống như đang hẹn hò sao.. anh cũng không thể nói là trùng hợp nên gặp a?

“Không liên quan tới cậu?” vừa nói xong liền ngấm lại, không nghĩ tới cư nhiên anh lại theo bản năng mà thốt ra những lời đó, nhìn ánh mắt giận dữ của Phỉ, anh biết mình nói sai.

“Phải không...”

Hoàn chương 25

26. Chương 26

“Đủ rồi! Buông.” Phương Tỷ Thần nhẹ nhàng gỡ cánh tay như xiềng xích của Phỉ, biết bản thân nói sai, vốn nghĩ muốn hảo hảo giải thích, không nghĩ tới những lời này lại mang đến tai nạn lớn hơn.

“Anh nói đi? Trong lòng anh nghĩ có tôi cũng tốt không có tôi cũng không sao phải không?” Phỉ lạnh lùng nhìn Phương Tý Thần, không chứa tức giận, giờ khắc này, cũng có thể nói là, ngay cả một chút biểu tình tức giận cũng tìm không thấy.

Phỉ không có thói quen nói chuyện như vậy, hắn lạnh lùng buông Phương Tý Thần xoay người ly khai. Trên đường, còn lại cơn mưa to.

Nắm lấy cây ô Phỉ vừa nhét vào tay, cảm giác độ ẩm áp lan truyền trong lòng bàn tay, ẩm áp đến nỗi làm cho anh thấy hơi hận. Anh ... anh cứ nhiên như vậy mà nhìn Phỉ rời đi, nhìn bóng dáng của Phỉ biến mất trong mưa.

Anh không biết chính mình là xảy ra chuyện gì, sao lại như vậy...

Phải vài phút sau anh mới khôi phục lại tinh thần. Cảm giác mờ mịt trước nay chưa từng có. Ngay cả mưa quất vào người cũng không hề hay biết.

Giống như người trì độn, chỉ cảm thấy một trận đau nhức truyền ra từ tim. Phỉ thả chậm cước bộ. Hắn cũng không phải không cần, tương phản, hắn chính là rất để ý mới có thể hành động như vậy. Bỏ đi. Là bởi vì trước đó hắn quá mức tùy hứng, nên Phương Tý Thần mới không hề quan tâm tới cảm thụ của hắn, nói ra những lời nói tàn nhẫn như vậy. Đối với hắn mà nói, Phương Tý Thần là người quan trọng nhất.

Đối chính mình mà nói, thật sự có thể buông tha như vậy sao.

Đột nhiên quay đầu lại, chạy trở về.

” Ở trong lòng anh có tôi cũng tốt không có tôi cũng không sao phải không?” Phỉ cứ như vậy rống lên, âm thanh vẫn vang vọng bên tai.

Tuyệt đối không phải, ở chung mấy ngày nay, anh đã có thói quen cùng Phỉ ở chung, nếu nói thẳng ra anh cũng có tình cảm với Phỉ..

Mà hắn, cứ như vậy đi, cũng không chịu quay lại.

Phương Tý Thần hiểu được lời mình nói đã xúc phạm Phỉ, bởi vì chính mình còn chưa hiểu được mới xảy ra phiền toái này

Như vậy... Chính mình luôn... luôn thương tổn Phỉ sao?

Không được...! Phỉ...!

“Một mình đứng chỗ này làm gì?” Thanh âm truyền đến.”Bảo đã lớn như vậy mau về nhà, tôi cùng em về.”

Còn chưa kịp hoàn hồn, cổ tay đã bị người hung hăng bắt lấy, không biết từ lúc nào trước mặt hắn đã có một đám người.

Một đám người thực sự đáng sợ.

“Lớn thế này tôi chưa gặp người nào đáng yêu như vậy... Di! Em sao lại run a?Không cần sợ hãi, anh sẽ thực ôn nhu.”

Đã không còn nhận biết được người trước mặt nói cái gì, cũng không biết chuyện gì, bởi vì khi có người tới gần, Phương Tỷ Thần nhin không được bắt đầu phát run.

Tình huống so với trước kia nghiêm trọng một trăm lần, cơ hồ đám người kia chưa tiếp cận anh đã bắt đầu phát run. Không có biện pháp, anh vẫn là sợ hãi.

“Buông...” Anh hữu khí vô lực nói, cảm thấy thực sự không được nữa

Tuy rằng là ban ngày, nhưng trên đường căn bản không có ai. Huống chi Phương Tỷ Thần ngay cả khí lực cầu cứu cũng không có, căn bản là không có người đến cứu anh.

“Xảy ra chuyện gì? Xem ra hắn rất muốn theo chúng ta ngoạn a?”

“Đừng giả bộ! Đi thôi! Cùng đi vui vẻ a ~”

Đây là báo ứng của anh. Thực xin lỗi...

Anh cắn đôi môi, chống cự xâm nhập của nam nhân.

Phỉ... vừa nghĩ tới tên của hắn, Phương Tỷ Thần liền mất đi ý thức...

Hoàn chương 26

27. Chương 27

“A... thật hiếm thấy a... hôm nay quản lí lại xin nghỉ.”

“Đúng vậy a... khó trách được sáng nay lại không nghe giọng.” Trong văn phòng mọi người khe khẽ nói, nhưng tóm lại, chuyện Phương Tỷ Thần xin nghỉ phép là sự thật.

Nên... Đáng chết...! Biết vậy anh đã sớm giết chết mấy tên côn đồ kia, hiện tại cư nhiên còn phải hy sinh thời gian đi làm.... Thật sự là...

Chính là như vậy, Phỉ xuất hiện ngay thời điểm anh mất đi ý thức, dọa lui đám côn đồ, cứu anh trở về. Đương nhiên, toàn bộ sự việc anh chỉ nghe Phỉ thuật lại, nhưng mặc kệ có phải là sự thật hay không, Phương Tỷ Thần vẫn thực cảm động vì Phỉ vẫn còn để ý tới anh

“Cho nên” Phỉ nhẹ nhàng chế trụ tay anh, một bên vỗ về chơi đùa một bên nói.

“Cho nên?”

“Cho nên, anh mau nghĩ đi? Anh phải làm sao báo đáp tôi?” Phỉ cười yếu ớt, nhìn cái áo ngủ vây lấy cơ thể Phương Tỷ Thần.

“Àn... cậu...” Nguyên lai... Là ý tứ này... Phương Tỷ Thần cơ hồ đỏ bừng mặt.”Vậy cậu muốn như thế nào a?”

“Àn... Nhìn anh xem, chỉ cần anh có thành ý, tôi đều có thể nhận.. Làm cho tôi vui vẻ.” Câu trả lời có vẻ như rất đơn giản.

Có thành ý? Làm cho hấn vui vẻ?”Là gì a? như thế nào cậu mới có thể vui vẻ?” Phương Tỷ Thần khó hiểu hỏi, anh cảm thấy Phỉ hiện tại thực vui vẻ.

“Anh là thật sự không biết hay là giả vờ không biết?” Phỉ thăm dò ghé vào tai anh nói rõ ràng: “Tôi, nghĩ muốn anh.”

Hách ~!

“Cậu... Tôi...” Phương Tỷ Thần bắt đầu nói năng lộn xộn.Nam nhân trước mặt ngày càng tới gần, anh lại càng không có biện pháp chống cự.

“Thần...”

Lại là tiếng chuông, lần này Phương Tỷ Thần nhanh tay nghe điện thoại, không cho Phỉ cơ hội tắt đi.

“Uy, uy?” Phỉ không an phận thoát quần áo của anh.

“Quản lí? Có phải quản lí không?” Là đồng nghiệp...

“Àn, là tôi. Xảy ra chuyện gì sao?” Chẳng lẽ công ty xảy ra chuyện gì...?

“À, là bởi vì vi hôm nay quản lí không có tới...” đôi tay của Phỉ dần dần chạm tới nội y, làm cho Phương Tý Thần sợ run.”không hiểu quản lí xảy ra chuyện gì... ta hỏi thăm một chút.”

“Không không không... Không có việc gì... Chính là... Có điểm... chỉ hơi cảm mạo...” Phương Tý Thần gắng gượng nhìn đôi tay đang vuốt ve thân thể mình

“... là vậy a, quản lí phải nghỉ ngơi nhiều a.” xem ra quản lí bệnh không nhẹ a.

“Àn... được, gấp lại sau.” tính gác điện thoại, liền bị Phỉ ngăn chặn.

“Từ từ... Chờ một chút.”

Phỉ hoàn toàn không bị kế hoãn binh của hấn mê hoặc, ý chí kiên định ôm người vào phòng.

“Như vậy là, quản lí bệnh thật sao?”

“Đúng vậy, người bằng sắt cũng có thể bệnh mà.”

Trong văn phòng, một nhóm vì không có quản lí liền trở nên lời bình, nhàn nhã tám chuyện. Lại nói, Phương Tý Thần hiện tại cũng không có tinh thần quản bọn họ a.

Hoàn chương 27

28. Chương 28

“Ồ...” không hiểu đã qua bao lâu, nhưng Phương Tý Thần ngay cả khí lực ngẩng đầu nhìn chung quanh cũng không có, vừa mới chấm dứt đoạn cao trào mãnh liệt, lúc này anh đang tựa đầu vào lòng ngực của Phỉ, ngay cả khí lực để ngửa đầu lại ngủ cũng hầu như không còn, nhẹ nhàng nhắm mắt, cảm thụ ôn nhu của Phỉ.

“Còn giận tôi sao? Những lời nói không tốt hôm đó.” Phương Tý Thần bị Phỉ ôm chặt trong ngực, giãy dụa để tìm tư thế thoải mái. Tuy rằng như thế, anh vẫn cảm thụ được ấm áp của Phỉ.

“... chỉ hơi sinh khí.” Phỉ quay đầu, rõ ràng cảm nhận được nam nhân trong ngực đang cứng đờ.

“Tôi biết.” anh muốn giải thích nhưng là không nói nên lời.

“Quan hệ của chúng ta là gì a?” thanh âm của Phỉ đột nhiên thay đổi.

“Là ý gì?” Phương Tỷ Thần mệt mỏi quá mệt mỏi, nghe được Phỉ hỏi hần liền cảm thấy tỉnh táo. Là gì a? Quan hệ của bọn họ là gì? Nói bọn họ là gì mới được a. Quan hệ của bọn họ không giống như người khác có thể hướng với người ngoài nói ra được.

Phải không? Là như vậy a?

“Cậu nói là gì thì là vậy đi.” Đúng vậy, nói như vậy chắc là đúng rồi? Chẳng lẽ bọn họ có thể như vậy cả đời? Phương Tỷ Thần nghi hoặc.

“Tôi yêu anh.” Sự thật là sự thật, từ trong miệng Phỉ nói ra.”Vậy còn anh?”

! Thật sự? Cậu yêu tôi?”Tôi...” Tôi đương nhiên yêu cậu.”Tôi... Tôi không rõ ràng lắm...” Khẩu thị tâm phi. Phương Tỷ Thần đã có thói quen xấu.

“Thật vậy chẳng? Anh không rõ ràng lắm.” Phỉ thở dài một hơi, xem ra để người tính tình quật cường này thừa nhận phải cần công phu gấp đôi.”Tôi đây nhất định làm cho anh yêu tôi. Làm cho anh chính miệng thừa nhận anh yêu tôi.”

“A...” Phương Tỷ Thần bị cá tính cương ngạnh của đứa con hù dọa, trong thời gian ngắn vẫn là không có biện pháp.

Là vậy. Nhưng mà trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Nếu cùng hần một chỗ sẽ không có tương lai đi, vậy Phương Tỷ Thần tình nguyện vứt bỏ thời gian, cùng Phỉ vĩnh viễn ở chung trong thời khắc này.

“Dù sao anh sớm hay muộn cũng là của tôi, không cần mạnh miệng, cứ nói thẳng là anh yêu tôi đi.”

“... cậu!” Vừa mới cảm động một chút, lại nghe Phỉ ba hoa, Phương Tỷ Thần hung hăng dùng gối ném tới.”Nói hưu nói vượn!”

Phỉ cười tránh đi.”Tôi nói chính là sự thật a.”

“Được rồi ~ mau ngủ, ngày mai có tinh thần đi làm.”

Hoàn chương 28

29. Chương 29

“Dem theo đủ đồ đạc chứ?” trên mặt Phỉ luôn có một mặt tươi cười mang theo đùa cợt, dựa vào cửa, lẳng lặng nhìn Phương Tỷ Thần sắp đi.

“A... hửn là... Hửn là đã đem đủ đi.” Thanh âm có chút suy yếu, sau tối hôm qua, anh liền trở nên không biết làm như thế nào để đối mặt Phỉ. Cũng không phải xấu hổ, chỉ là đơn thuần không biết phải làm sao.

Anh có điểm sợ hãi tình huống như vậy, nhưng mà lại luôn có cảm giác an tâm.

Chỉ nhìn Phỉ như thế này, tim anh liền đập nhanh hơn.

Anh cảm thấy được mặt của mình đang đỏ lên.

Đối mặt với sự thay đổi của bản thân, Phương Tỷ Thần cảm thấy có chút mâu thuẫn.

“Đều mang đủ?” nhìn Phương Tỷ Thần đang bối rối, Phỉ dù bận nhưng bây giờ đáng vẻ vẫn là ung dung.

“Đều mang đủ...” Nhìn sang người bên cạnh, lần thứ hai trả lời.

Phỉ thay Phương Tỷ Thần khoác thêm áo lên người, Phương Tỷ Thần chuẩn bị đi làm.

Nhìn anh mang hài, trong lòng Phỉ lần thứ hai cảm thấy bất mãn. Mình cũng không phải không nuôi nổi hửn!

Đừng đùa a, tùy tiện dùng tiền tiết kiệm của hửn gửi ở Đức, cũng có thể nuôi Phương Tỷ Thần cả đời, thực không hiểu vì cái gì anh còn đi làm ở nơi quỷ quái đó!

Anh cứ như vậy kiên trì đi làm, thực làm cho Phỉ phải cân não nghĩ.

Bất quá không quan hệ, một ngày nào đó.....

“Kia, túi tài liệu của anh đâu?”

“A...” Thầm mắng chính mình sơ ý. Gần đây có chút cảm giác không yên lòng....

Anh biết vì cái gì, anh thực để ý.. những lời ngày hôm qua Phỉ nói.....

Anh muốn biết, đó có phải là lời thực tâm hay không.

Kỳ thật thật sự thực để ý, cho dù không nói.

Hao hết khí lực lấy túi tư liệu trong tay Phỉ, Phương Tỷ Thần một mạch thoát li khỏi hiện trường.

Hôm nay chính là ngày thứ Hai tốt đẹp, là một buổi sáng tốt đẹp. Nhưng đối với Phương Tỷ Thần mà nói hôm nay dường như không đẹp.

Anh cảm thấy được... không khí hôm nay có chút là lạ. Giống như toàn bộ mọi người đang chăm chú nhìn anh, nhưng quay đầu lại, mỗi người đều làm chuyện của mình.

Có hay không gần đây quá mệt mỏi... Mới có thể sinh ra ảo giác...

Hắn là vậy đi... Nhất định là vậy.

“Thực xin lỗi, quản lí...” đang ngăn người nghỉ, một giọng nữ vang lên.”Anh có đang xem dự án của tôi không?” Là Kỷ Lễ Chi, nữ nhân rất có lễ phép

“A... Tôi xem.” Hoàn hồn... Mau hoàn hồn a...”Dự án cô viết thật sự không tồi, chính là... có một chút cần phải sửa chữa.”

Phương Tỷ Thần lộ ra mỉm cười, hướng nàng nói.

Không biết, cơ hồ cả văn phòng đều nhìn lên hai người.

“Cậu biết không... gần đây quản lí thực sự thích cười...”

“Ân, có một chút...”

“Nói không chừng là đang yêu a.”

“Không thể nào! Không có nghe quản lí nói a...”

“Cậu không biết, gần đây mọi người yêu đều thần bí, rồi sau đó kết hôn như tia chớp... Nói không chừng quản lí ngày mai liền kết hôn.”

Cứ như vậy thì thầm, trong văn phòng lén nhau nói chuyện.

Lời nói thật đáng sợ, miệng nhiều người xói chảy vàng.

Nhưng mà Phương Tỷ Thần còn chưa được lĩnh giáo sự đáng sợ của nó.

“Cô có hiểu không?” Phương Tỷ Thần vẫn đang làm việc, căn bản không biết một đám tam cô lục bà đang ở bên ngoài khe khẽ nói.

“Tôi đã hiểu.” Kỉ Lễ Chi nói, không khỏi tán thưởng năng lực của Phương Tỷ Thần.

Mỗi một câu đều đánh trúng chỗ sai, chỉ ra mọi việc một cách rõ ràng, có trí tuệ cùng sự sáng tạo cao.

Người như thế, khó trách được lão nhân của ban trị sự nâng đỡ.

Đó là một nhân tài.

Kỉ Lễ Chi lưu chuyển ý niệm trong đầu, liền trở về nơi công tác

Hoàn chương 29

30. Chương 30

“Quản lí ~~ anh biết không? Hôm nay là sinh nhật của tôi” buổi chiều, lúc gần giờ tan tầm, mọi người bắt đầu thảo luận.

Người nói chuyện chính là một đồng sự nữ bình thường, mọi người chính là thảo luận như thế nào để thay nàng mừng sinh nhật, đương nhiên, Phương Tỷ Thần bản thân là quản lí, nên biểu hiện một chút tâm ý...

“Là vậy a...” Phương Tỷ Thần bình thường không chú ý những việc nhỏ này, lúc này chính là xấu hổ cười trừ.”Sao lại vậy, tôi không có chuẩn bị quà... Thật sự là ngượng ngùng.”

Sau khi lên làm quản lí, ngẫu nhiên phải để ý loại sự tình này a. Quản lí trước kia đều chuẩn bị lễ vật cho đồng sự, chính mình vừa mới tiền nhiệm không lâu, còn không chịu để ý.....

Cứ như vậy, không phải là rất ngại sao?

“A...” Đã dự kiến được câu trả lời là như vậy, nàng cũng không quá buồn. Đúng vậy ~ nàng biết quản lí sẽ không để ý loại sự tình này. Bất quá, dù vậy quản lí cũng thực đáng yêu a...

A a a ~!! Anh đang tươi cười.. Hảo đáng yêu a ~!

“Bằng không thì quản lí hãy mời chúng ta cơm chiều đi ~~~” Trong văn phòng mọi người đều reo hò. Ai cũng biết, nếu không có lí do chính đáng, vị quản lí lạnh lùng này hẳn là sẽ không cùng bọn họ ra ngoài đi. Đây chính là lí do chính đáng?

Mọi người đều muốn như vậy.

Đi ra ngoài!? Sau khi ở chung với Phỉ, ra ngoài chính là điều làm Phương Tỷ Thần đau đầu nhất.”Tôi.. hôm nay không được.”

A...”Vì cái gì vì cái gì, khó khăn mới có dịp này a.” Mọi người thực thất vọng.

Này..... Nên làm sao.....”Tôi hôm nay, thân thể có chút không khỏe...” Tưởng tượng đến phải đi ra ngoài, Phương Tỷ Thần mặt mũi trắng bệch.

Mọi người nhìn vẻ mặt anh, cư nhiên có chút tin tưởng.

Cứ như vậy, Phương Tỷ Thần tránh được một lần.

“Phỉ...” nhỏ giọng gọi, thật vất vả mới chạy ra khỏi hang hổ đó, chờ Phương Tỷ Thần ở nhà chính là lão hổ.

“A...” sau một hồi, đã bị người ôm vào trong ngực. Ôm lấy hẳn là Phỉ vừa mới tắm xong, chỉ phủ một áo sơ mi bên ngoài, còn tỏa ra hơi nước.”Đã về rồi.”

“Đi... mau mặc quần áo, cậu sẽ bị cảm mạo...” tránh khỏi ôm ấp của Phỉ, tim đập nhanh hơn.

“Hôm nay thời tiết thực nóng, làm sao có thể cảm mạo...” Phỉ tà tà mà tươi cười, chống lại ánh mắt của Phương Tỷ Thần.

Hắn hôm nay cũng thật mê người.

31. Chương 31

“Cậu, từ từ...” Phương Tý Thần nhẹ nhàng đẩy ra, trước khi chính mình ngất xỉu điều chỉnh lại hô hấp.”Tôi... Tôi đi tắm rửa, một chút nữa là có thể ăn cơm.” Anh vội vàng thoát khỏi ma chướng của Phỉ, cầm lấy quần áo hướng phòng tắm vội đi.

Phỉ nhẹ nhàng mỉm cười, hẩn nhìn Phương Tý Thần bối rối mất tự nhiên, ung dung mở ti vi.

“Hiện tại là kênh tin tức.....” trong phòng tắm truyền ra tiếng nước rầm rầm. Tuy rằng Phỉ ở phòng khách, nhưng mà cũng không chú ý xem ti vi.....

Vừa rồi! Thực đáng sợ... Phương Tý Thần mở nước thật lớn, muốn tiếng nước che đi âm thanh phòng khách cùng với sự thất thố của mình

Phỉ như vậy..... Anh tuyệt không biết phải làm sao mới tốt, anh vẫn là thực khẩn trương... sợ sự nhiệt tình như vậy.

Anh cảm thấy được, anh không có biện pháp đáp lại tình cảm này. Quá mức trực tiếp, liều lĩnh.

Dù an tâm như vậy nhưng kì thực trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Anh cùng Phỉ có thể như vậy trong bao lâu..... Nói không chừng ngày mai...

Phỉ sẽ bỏ anh mà đi...

Đóng vòi nước, Phương Tý Thần thay quần áo. May mắn lần này không lấy sai.

“Tý Thần... anh đã xong chưa?” thanh âm của Phỉ ở bên ngoài vang lên.”Anh có thể... ra ngoài không?”

“A... A... Từ từ...” nháy mắt cửa mở ra, anh bị Phỉ bắt lấy áp đến tường.

Hai tay quen thuộc thoát quần áo, chạm vào từng điểm mẫn cảm.

Còn không kịp chờ, đôi môi đã bị che lại.

“Tôi nhẩn thật lâu...” khẽ cắn điểm hồng nhuận của Phương Tý Thần, Phỉ khàn khàn nói. Cảm giác như bị điện giật đánh úp lấy anh, Phương Tý Thần liều mạng dè lấy rên rì sắp thoát ra khỏi miệng.

“Từ từ... cậu còn không có..... Còn không có ăn cơm...” Lực bắt tông tâm ngăn cản ngón tay kiêu ngạo, thật vất vả mới nói hoàn hảo một câu.

“Ăn cơm... Không cần. chờ một chút tôi liền đem anh ăn no...” Nói xong, Phương Tý Thần đã là trần như nhộng, quần áo vừa mới mặc vào đã được Phỉ để sang một bên, thân thể non mịn phát nhiệt, khắp nơi đều bị Phỉ đánh dấu chủ quyền.

Sao lại như vậy.....

“Không cần... Hôm qua mới.....” thanh âm bị ngón tay sát nhập cắt đứt, chỉ có thể phun ra rên rỉ.

“chuyện đó đã là rất lâu rồi... Thần...” chậm rãi di chuyển ngón tay, Phỉ tà tà cười.”Tôi hiện tại rất muốn.....anh!”

Hoàn chương 31

32. Chương 32

“A... Ngô...” ngón tay của Phỉ trong cơ thể anh di chuyển, anh gắt gao nắm chặt tay, không muốn biểu tình của mình quá mức phóng đảng.

“Phỉ... Tôi hôm nay không được.....” âm thanh mê người nói ra, rõ ràng nghĩ không muốn, nhưng thân thể vẫn là không tự chủ được phối hợp. như thế đối với Phỉ là kích thích quá lớn, nhưng bản thân bất giác cảm thấy mờ mịt.

“Không được...? Ân? Nếu anh cảm thấy mệt, sẽ không muốn đi làm... Hơn nữa thân thể của anh, không phải cũng rất muốn sao?” Một bên chạm vào những điểm mẫn cảm trên người Phương Tý Thần, nghe anh phát ra âm thanh rên rỉ trầm thấp mỏng manh.”Không phải xử nam, cũng không phải lần đầu tiên làm, anh nhẩn làm gì..... cảm thấy thoải mái thì cứ kêu ra a!”

“Cậu..... A!” ngán ngùi than nhẹ, nháy mắt Phỉ đã sát nhập.

“Mẹ nó, nhanh quá!” Phương Tý Thần đỏ mặt nói, không nghĩ sẽ nghe Phỉ nói...”Anh thực muốn tìm bất mãn... đều ôm đã không biết bao nhiêu lần, còn bảo nhanh, hôm nay anh thực sự muốn a?”

Dùng sức, hần cơ hồ còn không giữ được mình, nếu Phương Tý Thần không thả lỏng, hần cũng không biết

sẽ có hậu quả gì.

Bị mãnh liệt va chạm, Phương Tý Thần căng thẳng thân mình, Phỉ bên trong cơ thể anh hung hăng va chạm, phần eo theo phản xạ cong lên, thân thể khẽ run.

Hắn biết như vậy sẽ có hậu quả gì, nhưng là... Không hiểu được vì cái gì, hôm nay chính mình, chính là đặc biệt miễn cảm.....

“Phỉ...” Đã muốn chịu được không được, anh nâng lên thất lưng yêu cầu nhiều hơn.

“Đáng chết...” Hắn biết Phương Tý Thần hôm nay mệt chết đi, vốn nghĩ chỉ ngoạn một chút..... Phương Tý Thần thật không biết nếu còn xxx sẽ có hậu quả gì sao?

Chậm rãi hít sâu một hơi, Phỉ muốn làm cho bản thân tỉnh táo lại.

“Àn...” Phương Tý Thần nâng lên phần eo. Lại tác động đến bộ vị của hai người.

Anh nhắm mắt lại, biết Phỉ đang ô ô thở dốc.

Phỉ kinh ngạc nhìn phản ứng của Phương Tý Thần

“Anh không cần hối hận..” Bởi vì cho dù hối hận, cũng không còn kịp rồi.

Hôm nay, là phải làm tới cùng a.

Đêm qua, Phỉ cơ hồ không cho anh ngủ. Cho dù là anh có một chút chủ động, Phỉ cũng không thể như vậy... Chính là bởi vì như thế, anh mới chán ghét làm tình.

Gần đây Phỉ càng yêu cầu vô độ.....nhiều hơn lúc trước. Tuy rằng Phương Tý Thần không có đáp lại hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy được... những ngày như vậy thực sự hạnh phúc.

“Sao vậy? nghĩ tới tôi a?” âm thanh của Phỉ bỗng nhiên vang lên

Hoảng sợ! sao hắn lại biết?”Không có a..... Tôi đang đọc báo.” Cúi đầu, nhanh chóng nhìn văn tự trên tay.

“Xem thực chuyên tâm? Tôi cảm thấy anh xem trang này thật lâu a.” Tà tà cười.

Hắn sao lại một mực chú ý anh?”Bởi vì tôi... tôi đang xem cho kỹ.” Dùng lý do vớ vẩn, mặt Phương Tý

Thần dần đỏ lên.

“A... anh biết không?..... xem báo nhiều không tốt.”

Đem người đang đỏ mặt ôm vào trong ngực.

Ai ~ thật đáng yêu.

Hoàn chương 32

33. Chương 33

Một buổi sáng yên lặng, bị tiếng điện thoại đánh gãy, hình tượng Phương Tỷ Thần xây dựng từ trước đến nay giờ phút này bị biến mất.

“Cậu phải đi về Đức.....?” Trong nháy mắt, anh không thể lý giải nhìn Phỉ vừa buông điện thoại, nói.”Là ý gì”

Phỉ nhẹ nhàng nhún mày, nếu có thể hắn cũng không muốn..... Hắn biết, chuyện hắn muốn làm, là bồi ở bên người Phương Tỷ Thần, vĩnh viễn vĩnh viễn.

Thật vất vả Phương Tỷ Thần mới hơi hơi chấp nhận hắn!

“Thần... anh hãy nghe cho kỹ..... Tôi sẽ trở về Đức một chuyến...” gắt gao nói, hắn cảm thấy một trận bối rối.

“Vì cái gì? Cậu muốn đi bao lâu?” Quay về Đức? sao đột nhiên lại.....

“Tôi.. có chút việc cần xử lý.” Nhìn thấy anh như vậy, Phỉ có chút đau lòng.”Có lẽ... xử lý xong, tôi sẽ trở lại.”

Là ý gì?”Cậu... cậu nói có lẽ? Ý là có lẽ sẽ không trở lại?” Phương Tỷ Thần cơ hồ choáng váng, anh không hiểu. Phỉ không phải vừa ôm anh, nói với anh.....

Bọn họ phải cả đời cùng một chỗ!

“Tôi sẽ trở về. Anh ngoan, không cần lo lắng... tôi tuyệt đối sẽ không đi xa anh lâu.” Phỉ tăng thêm ngữ

khí.”Nếu như mà... anh luyện tiếc tôi đi? Vậy thì nói một trăm lần anh yêu tôi đi...”

“Cậu đi chết đi!” có lẽ dáng vẻ của Phỉ đã trở lại bình thường, làm cho Phương Tý Thần an tâm không ít. Anh cười khổ, có lẽ anh là thật sự yêu thương... đứa con của mình.

Kia lại như thế nào?

“Khi nào cậu mới trở về?” anh phải biết một thời điểm xác định.

Phỉ trầm mặc không nói, nhưng hẳn biết nếu không nói sẽ ảnh hưởng tới Phương Tý Thần...”Tôi nghĩ, hẳn là rất nhanh. Nếu anh nhớ tôi, thì tôi sẽ rất nhanh trở về.” Phỉ xấu xa ôm lấy Phương Tý Thần

Thằng khốn này! Muốn chết

“Hừ, tôi mới sẽ không nhớ cậu!” Phương Tý Thần mạnh miệng nói.

Một khắc kia, Phương Tý Thần vẫn là luôn tin tưởng. Anh cảm thấy được, bóng dáng của Phỉ vô cùng chói mắt chói mắt..... Chói mắt đến mức giống như không phải là thật.

Một hồi sao mới phát hiện trong mắt mình lệ đã đảo quanh.

Kỳ quái... hôm nay có bão cát a.....

=====

Báo trước: Phương Tý Thần sắp vượt qua một đoạn, không có Phỉ.

Hoàn chương 33

34. Chương 34

Hắn đi rồi, đây là ngày đầu tiên.

Còn chưa có thói quen sống một mình, Phương Tý Thần cũng không muốn ăn bữa sáng. Là bởi vì đây là buổi sáng đầu tiên không có hắn ư? Phương Tý Thần cảm thấy được... buổi sáng hôm nay đặc biệt im lặng.

Đêm qua, bản thân có chút mất ngủ. Bất quá! Không phải vì hấn đã đi, chỉ là bởi vì bản thân không ngủ được mà thôi.

Đúng vậy! Anh nhất định có thể tạm thời quên Phỉ, chẳng qua trong thời gian ngắn không gặp mặt hấn, chính mình cũng không cần cảm thấy uất ức như thế.

Bất quá... xem ra Phương Tỷ Thần vẫn là không thể không thừa nhận, chính bản thân hấn đã có thay đổi lớn.

“Sớm a ~ quản lí... Di? Ngài không ngủ a? bộ dáng thực không có tinh thần..” Mọi người đều nhìn về phía anh, cảm thấy được thật mất mặt. Ờ a ~ anh chẳng qua chỉ là mất ngủ chút thôi, nhìn có vấn đề vậy sao?

“A... đúng, tôi có chút mất ngủ..” một bên nói, một bên nghĩ phải trốn vào phòng quản lí.

Nói dễ nghe là mất ngủ, kỳ thật điều Phương Tỷ Thần không muốn thừa nhận chính là, anh cơ hồ không chớp mắt. Bởi vì, nhắm mắt lại... Có lẽ... anh sẽ muốn Phỉ trở lại. Một khi nhắm mắt lại, anh đều nghĩ muốn Phỉ!

Thái độ ngoan cố không thừa nhận, làm cho anh ngay cả dũng khí nghe điện thoại cũng không có. Anh biết, nếu Phỉ đối anh chỉ là nhất thời mê luyến thì... anh cũng không có thời gian nhân thức vấn đề đó... nếu như Phỉ có nữ nhân khác thì đến lúc đó bản thân cũng phải dùng thân phận ba ba đối đãi với Phỉ.

Dù sao, bọn họ là phụ tử... là sự thật vĩnh viễn không có khả năng thay đổi.

“Quản lí?” rơi vào tình trạng tự hỏi, lại nháy mắt bình tĩnh.”Quản lí ngài không có việc gì đi? Tôi vừa sửa xong dự án.”

“A... Tốt, để đó là được rồi.” Thật sự là nguy hiểm, cơ hồ toàn bộ ánh mắt mọi người đều tập trung trên người anh. “Thật có lỗi... Tôi có chút không thoải mái...” tùy tiện tìm lý do, Phương Tỷ Thần cười đến thực miễn cưỡng.

Anh phát hiện, chỉ cần anh ngừng làm việc, anh sẽ dù ít dù nhiều... miễn man suy nghĩ!

Không sao cả, không sao cả! Anh không thể như vậy được.

Bắt đầu chuyên tâm nhìn dự án trên tay, trong văn phòng mọi người quay lại bàn tán: “Tôi thấy... Hôm nay quản lí là lạ..”

“Chẳng lẽ là thất tình!?”

“Không thể nào... Đối tượng là ai a? Yêu đơn phương?”

Dù nói nhỏ cũng rơi vào trong tay Phương Tý Thần.

Ai ~ mới ngày đầu tiên...

Hoàn chương 34

35. Chương 35

Phi... Phi... Là cậu phải không?

Giống như những buổi sáng trước kia, vừa mở cửa ra, Phi tươi cười đến chói mắt đứng ngay trước mặt. Phương Tý Thần không thể tin được đứng ngốc lẳng.

“Phi? Thật là cậu sao?”

Anh kích động, đã lâu không có kinh ngạc như vậy.

Thật là Phi! Hắn đã trở lại!?

Một cái ôm ấp trong khoảng cách đó.”Tôi đã trở về...”

Ngửi được mùi hương quen thuộc, Phương Tý Thần an tâm dựa vào vai Phi, theo bản năng ôm hắn thật chặt. Lúc này đây, hắn đã đặt lễ vật đính hôn, hắn nhất định... Nhất định sẽ không để cho Phi rời đi...

“Lần này tôi trở về, chủ yếu là nghĩ muốn nói cho anh... Ta kết hôn.”

Rời đi thân thể hắn, Phương Tý Thần thấy Phi mang vẻ mặt bất cần. Anh kinh ngạc lui hai bước, khó có thể chấp nhận chuyện này.

“Kết hôn...?” Anh thì thào tự nói, thân thể run rẩy.

“Đúng vậy, thực đáng tiếc anh không có tới. Bất quá không quan hệ, tôi có mang quà cho anh.” Một bên cười, một bên lấy ra một cái túi tinh xảo.

Chậm rãi ngã ngồi xuống, hắn không dám tin nhìn Phỉ.

Thân ảnh của Phỉ dần dần mơ hồ trong đôi mắt đắm lệ của Phương Tý Thần, biến mất.

Phỉ!

Là mộng..... Thực giấc...

Phương Tý Thần từ trên giường ngồi dậy, lệ vẫn là không ngừng chảy.

Sao lại có giấc mộng này? Hắn rõ ràng đang ở Đức.....

Nhìn cái điện thoại, Phương Tý Thần hơi hơi thở dài một hơi. Hắn... Vẫn là không có gọi... Đúng là vẫn còn...

Suy nghĩ miên man lên vào trong đầu Phương Tý Thần. Có lẽ có lẽ, Phỉ đêm nay đang ở cùng một nữ nhân... hoặc là, hắn đã sớm quên nơi này quên hết thấy.

Bằng không vì cái gì, lâu như vậy mà không có tin tức?

Những điều đó cứ lẩn sâu trong đầu Phương Tý Thần, tóm lại chính là qua thật lâu thật lâu, anh đã không có gặp Phỉ.

Cũng giống như những ngày trước kia không có Phỉ anh cũng sống một mình, nhưng mà không hiểu vì cái gì bây giờ sống một ngày bằng một năm. Rõ ràng bản thân đâu có nghĩ tới Phỉ, nhưng trong đêm dài yên tĩnh, lập tức gợn sóng trong lòng.

Cầm lấy điện thoại, nhưng rồi cũng bỏ xuống.

Phỉ... Cậu có biết tôi rất nhớ cậu không?

Không thể dừng lại sự nhớ nhung đang lan tràn trong lòng, không dám thừa nhận sự nhớ nhung đó đã không kiềm chế được.

Lại cầm lấy điện thoại, vẫn là không có nghe đi...

=====

36. Chương 36

Sao lại như vậy... gọi điện thoại không ai nghe... tên kia đã biến đi nơi nào !?

Phỉ gọi điện thoại lần thứ một trăm linh một, trong lòng bắt đầu mắng thăm.

Hai tháng nay, Phỉ hoàn toàn không có liên lạc với Phương Tỷ Thần, không cần nói cũng biết trong lòng hẩn lo lắng cỡ nào. Hẩn ngồi trên ghế ở sân bay, lại điện thoại lần nữa.

“Sách!” Lại là không ai nghe máy.

Ở Đức không lâu, hẩn liền quay về Đài Loan.. dù có chuyện gì... Cũng liền rõ ràng...

Không hiểu được vì cái gì, Phương Tỷ Thần hôm nay đặc biệt cảm thấy mệt mỏi.

Có lẽ do công việc ở công ty, có lẽ do lên chức.. Cũng có lẽ... là do hai tháng qua, anh đều không có ngủ ngon. Hai tháng này, anh đã rất mệt mỏi. Tựa như một cái xác không hồn.

Mờ mịt đi vào phòng tắm, anh cởi ra thứ trói buộc toàn thân, mặc cho nước ấm chảy trên đỉnh đầu, lại không hề có cảm giác.

Tắm rửa xong, anh liền chui vào chăn, cứ như vậy nặng nề ngủ.

Trong lúc mông lung đó, anh cảm thấy được chính mình giống như đã quên chuyện gì... vẫn còn chuyện gì quan trọng.. Chính là... nghĩ... không ra...?

Ban đêm, cửa chậm rãi mở ra, một luồng gió lạnh thổi từ bên ngoài vào nhà, một bóng người xâm nhập. Trừ bỏ trong phòng bên ngoài đều là một mảnh tối đen. Đêm này làm cho người bên ngoài có vẻ thấy được đường.

Mặt nhẵn mày nhíu tiến vào phòng, thuận tay đem bó hoa đặt ở một bên.

“...Người này cư nhiên lại đang ngủ...” Giơ tay lên liền cởi áo khoát trên người mình.

Thật sự là bất đắc dĩ... ngày hôm nay thật dài...

Bị âm thanh rất nhỏ đánh thức, Phương Tý Thần chậm rãi mở to mắt.”Cậu...” Là Phỉ sao?

Gạt người!

Phương Tý Thần vui vẻ nhìn, không biết là thật hay là cảnh trong mơ.

“Tôi a... không biết?” Mấy ngày tức giận, nhưng cảnh trước mắt làm cho tâm tình hẳn tốt lên.

Phỉ thú vị nhìn thân mình bị chặn che khuất.

Phương Tý Thần bởi vì ánh mắt của Phỉ mà trở nên hoang mang. Đột nhiên, anh phát hiện. Chính mình toàn thân trần trụi. Cư nhiên quên mặc quần áo liền lên giường!?”A..... Tôi quá mệt mỏi...”

Phương Tý Thần giải thích trước tình trạng quần bách của bản thân.

Nháy mắt cái miệng bị che phủ. Một cái hôn nhất thời làm cho Phương Tý Thần đỏ mặt tim đập.

Phỉ... Thật là cậu...

Phỉ cảm thấy được hai gò má hần ửng, người trong lòng đã chảy nước mắt.”Tôi nghĩ rằng... cậu không cần tôi...”

“Sao lại vậy?” tâm thật đau... Sớm biết vậy hẳn sẽ không đi Đức.

“Tôi là nam nhân, lại là cha cậu... Nếu cậu... vẫn thích phụ nữ... Tôi có thể...”

“Đủ rồi.” Tức giận, chậm rãi bước lên. Người này đang nói chuyện quỷ quái gì? Hai tháng nay hẳn lo lắng cho ai a!?”Tôi yêu anh, chính là như vậy.”

“Vậy cậu.. vậy cậu vì cái gì không gọi điện thoại cho tôi?” thanh âm rất nhỏ, vừa mới nghe Phỉ nói, Phương Tý Thần cực kỳ vui vẻ. Nhưng anh muốn cho Phỉ biết anh một mực chờ điện thoại của Phỉ.

“Tôi mới phải hỏi anh... Tôi gọi nhưng không ai nghe... anh...”Phỉ thuận tay cầm lấy điện thoại.

“Anh cư nhiên không chịu nghe điện thoại!?” Phỉ không biết nên khóc hay cười, người này, ai nói hẳn là tuyệt đỉnh thông minh a!

“A...” lúc trước có tiếng điện thoại, giống như là... Giống như là... vẫn không nghe. Kia... người hồ đồ là bản

thân mình...?

=====

Hoàn chương 36

37. Chương 37

“Từ từ...” Còn chưa có chuẩn bị tốt, tình cảm mãnh liệt liền bắt đầu, còn chưa kịp thích ứng ngón tay thon dài của Phỉ bên trong mình, một cổ cảm giác kì dị liền nảy lên.

Nhìn nam nhân thô lỗ hôn mình, Phương Tỷ Thần thở dài một hơi, cũng đã yêu hấn rồi.

Sao lại vậy... đột nhiên như thế...

Hồi tưởng lại những giấc mộng trước kia, cảm giác như thật còn lưu lại trong đầu một thời gian, đột nhiên lại bị một kích thích lớn, Phương Tỷ Thần hơi nhú hai hàng lông mày.

” Thả lỏng...” Phỉ cũng rất không bình tĩnh, lại đẩy ngón tay sâu vào, Phương Tỷ Thần lập tức khó nhịn đẩy thẳng phần eo.

“Ngô... Ân...” dòng điện lưu làm lí trí của anh trở nên bạc nhược, tiếng rên rỉ mê người không kìm chế được lan ra. Giống như rất lâu trước kia...

“Xem ra... Qua hai tháng, nơi này của anh cũng rất muốn tôi...” chậm rãi đẩy vào, cảm giác tuyệt vời làm hấn đứng thẳng lên.

“A...! cậu...” rất muốn nói lời phản bác, bất đắc dĩ chỉ là rên rỉ, điều gì cũng không nói nên lời.

Này... Người này... quả nhiên luôn có ý nghĩ xấu xa...

Phương Tỷ Thần một bên nghĩ một bên chìm trong đoạn tình cảm mãnh liệt.

“Anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

“A?” hỏi xong một câu không đầu không đuôi, ngay lúc Phỉ kéo Phương Tỷ Thần vào trong lòng ngực, vào thời điểm đó thấp giọng nói.

Ngày...? hôm nay sao...?

Này... tết đoàn ngộ đã qua... đã qua ngày đóng thuế thu nhập! Là lễ mừng năm mới!? Vẫn còn sớm lắm a...

Nhịn xuống cảm giác tán loạn trong lòng, Phương Tý Thần trộm nhìn nam nhân ngoài cười nhưng trong không cười, căn bản không nhớ được rốt cục là ngày vĩ đại gì.

Vừa mới làm xong.. Cũng đã đủ mệt... Bây giờ còn ra vấn đề này đến hỏi anh. Anh cũng không phải siêu nhân...

“Hôm nay... là ngày gì?”

“Sinh nhật tôi.”

A... Là hôm nay!?

Này... Như thế là... hôm nay Phỉ đã qua tuổi mười tám!

?

Chuyện quan trọng như vậy... Anh cứ nhiên đã quên!? Sao lại vậy? Hiện tại gì cũng chưa chuẩn bị...

Nghĩ đến đây, không khỏi oán thán chính mình thất trách, này... làm ba ba mà...”Kia... Tôi đã quên, cậu muốn quà gì?”

“Gì cũng có thể?” ánh mắt Phỉ đầy thâm ý nhìn nam nhân, bộ dáng nhàn nhã bình tĩnh... Có ý xấu.

“Đương nhiên gì cũng có thể.” Mạnh miệng nói, chỉ kém không vỗ ngực cam đoan.

Nói xong, đột nhiên có cảm giác xấu.

“Tôi muốn nghe anh nói một câu” mỉm cười nhợt nhạt, hắn bắt đầu đùa bốn đoạn tình cảm mãnh liệt của Phương Tý Thần.

Một câu?

Đầu nháy mắt trống rỗng, hắn muốn nghe...”Tôi yêu cậu...” nói rất nhỏ nhưng ngữ khí lại kiên định, Phỉ không đoán được ngày ra một lúc.

Đáy lòng nổi lên một nụ cười thật to

Hắn đã chờ được!

Hoàn chương 37

38. Chương 38

Hôm nay, Phương Tý Thần vừa đến công ty, liền cảm nhận được không khí kì lạ.

“Quản lí Phương. Chủ tịch cho mời ngài.” Một thư kí nhìn hắn nói, vừa khách khí vừa tức giận mời hắn.

Xong rồi xong rồi... chẳng lẽ là bởi vì gần đây không chuyên tâm, cũng bị cuốn gói sao?

Phương Tý Thần nơm nớp lo sợ thông thả bước đến văn phòng chủ tịch.

“Chuyện ngài nói.. Tôi không thể đáp ứng.” Phương Tý Thần sau khi khiếp sợ, cơ hồ như phản xạ, lập tức thốt ra

“Cậu không thể?” Chủ tịch nhìn con gái mình, cũng là bộ dáng không thể tin. Ông không rõ, con của mình tài mạo song toàn, hẳn là mục tiêu mà nhiều người theo đuổi..Tiểu khóa tử không biết sống chết trước mắt này, cư nhiên một ngum từ chối?

Con gái ông có gì không tốt?

“Không cần lo lắng... Chỉ cần cậu cưới con gái tôi, cả công ty này sau này là của cậu.” Chủ tịch ý vị thâm trường nhìn hắn một cái.”Hay là, cậu đã có bạn gái?”

Phương Tý Thần hơi hơi ngẩn người.”Đúng vậy, tôi đã có người thích...”

“Nhưng mà anh vẫn chưa có kết hôn?” Kỉ Lễ Chi không khách khí mở miệng.”Nếu anh không cưới tôi, ngày mai anh cũng không cần phải đi làm!”

Nguyên lai cô ấy chính là con gái của chủ tịch... Khó trách...

Phương Tý Thần yên lặng đứng dậy, đến chỗ của mình thu dọn đồ đạc.

“Con gái a. Con như vậy có quá đáng hay không?” Chủ tịch nhìn con gái đang khóc không ngừng nói. Như vậy thật giống đang bức hôn...

“A...? Quản lí, ngài làm gì vậy?” có người chú ý hành động kì dị của Phương Tỷ Thần. Lớn tiếng nói.

Này.. nên nói sao?

“Tôi từ chức.” hiện tại anh còn chưa bị đuổi, hiện tại anh có thể tự cuốn gói đi.

Không hiểu được vì cái gì, thời điểm nói ra những lời này anh cảm thấy thoải mái hơn.

Không để ý cả văn phòng đang xôn xao, anh thu dọn đồ đạc trở về nhà của anh và Phi.

“A? Hôm nay sao anh lại về sớm” Phi không có việc gì làm ngồi trên sofa xem tin tức.

“Đúng vậy... Tôi từ chức.” Phương Tỷ Thần thoải mái mà nói.

“... Anh nói gì?” Phi quả thực không thể tin được. Người cuồng công tác này... Sao có thể vậy?”Vì cái gì?”

Ha hã a... không có khả năng tôi lại nói là bị người ta bức hôn đi?

Không trả lời câu hỏi của Phi, Phương Tỷ Thần vô lực vào phòng bếp.

Ai ai ai ~ sau này chính mình chính là lão nhân thất nghiệp... Thật sự là bi ai...

“Kia... cuối cùng anh cũng nguyện ý ngoan ngoãn cho tôi nuôi sao?” Phi vui vẻ hẳn lên.

“.....” nếu mình đáp ứng cùng con gái chủ tịch kết hôn, hiện tại sẽ không cần xuống bếp làm cơm trưa...”Ai nuôi ai?” Phương Tỷ Thần tức giận nói.

“Không cần nấu cơm, không bằng đi ăn mừng...” Phi gỡ tạp dề của Phương Tỷ Thần ra.

... chúc mừng gì?

Bất đắc dĩ gỡ cái tay lộn xộn của Phi ra, tuy rằng biết là vô ích. Chính mình nửa đời sau thật sự phải cùng người này một chỗ...

Không biết vì cái gì, có một chút cảm giác động tâm.....

“Ừ ~ anh suy nghĩ gì vậy?”

“Không nói cho cậu.”

“Anh không nói, tôi cho anh uống thuốc~”

Ha hả a... Có lẽ, cứ như vậy cũng không sao.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-sac>